

Glasnik MIRA

Godište IX. • broj 12 • Međugorje • prosinac 2014. • cijena 2,5 KM / 10 kn

*Rodio se
Bog i čovjek*

„Draga djeco!

Na poseban vas način danas pozivam na molitvu. Molite, dječice, da biste shvatili tko ste i kamo trebate ići. Budite nositelji radosne vijesti i ljudi nade. Budite ljubav za sve one koji su bez ljubavi. Dječice, sve ćete biti i ostvariti samo ako se molite i budete otvoreni volji Božjoj, Bogu koji vas želi voditi prema vječnome životu. Ja sam s vama i zagovaram za vas iz dana u dan pred svojim sinom Isusom. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.“

25. studenoga 2014.

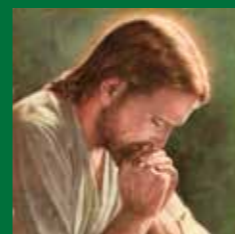
Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Biti znak nade u beznađu svijeta
fra Ivan Dugandžić

25. Mladifest – Biblija
Razum i emocije
fra Ante Vučković

Meditativni kutak
Molitva i Božja volja
fra Marinko Šakota

Susreti
**Promjene u mojoj župi
pripisujem Gospi i Međugorju**
Mduduzi McHunu iz Južne Afrike

Odjeci u svijetu
Prvi Mladifest u Poljskoj
Ana - Marija Prskalo

Božićna bajka
Četvrti kralj

Promišljanje

Riječ je tijelom postala - Bog je postao jednim od nas

Već više od šesnaest stoljeća sve Crkve, vascijeli kršćanski svijet moli i vjeruje ono što je određeno na saboru u Carigradu god. 381.: *Koji je radi nas ljudi i radi našega spasenja sišao s nebesa. I utjelovio se po Duhu Svetom od Djevice Marije i postao čovjekom...* Prije se u svakoj svetoj Misi na tome mjestu prigibalo koljeno do zemlje (crvenim je slovima u misalu stajalo: ovdje se pokloni - *hic genuflectitur*). Danas se to čini samo na svetkovinu Bogojavljenja i na Božić.

fra Tomislav Pervan

Radi našega spasenja... Što nam veli taj izričaj? Zašto nam treba „spasenje“? Odgovor Crkve glasi: Zato što je čovjek izgubljen, zato što čovječanstvo bez spasenja, bez pomoći izvana, neizbježno srlja propast. Čovječanstvo je izgubljeno ne ostvari li svoj cilj, smisao svoga postojanja na ovoj zemlji. Mi vjerujemo da je s praroditeljima s istočnim grijehom čovječanstvo izgubilo ono što mu treba da bi ispunilo smisao svoga poslanja u svijetu. Ništa nam ne bi koristilo što smo se rodili da nismo preporođeni, pjeva se u uskrasnoj noći. Slično je rekao i sâm Gospodin Isus u noćnome razgovoru s Nikodemom. Preporod. Ali, na to se pitamo kako je moguće da čovjek po svojoj naravi nije obdaren onim što mu je

Slika na naslovnici: Bradi Barth, Rođenje Isusovo

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Zdenka Leženić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN : CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih zemalja EU u €:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEFIM05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)

▶ potrebno da bi postigao smisao svoga života, vječni spas?

Odgovor Crkve glasi: Kriv je istočni grijeh. Zbog toga grijeha čovjek nije u stanju u kome bi trebao biti. Krivac su tomu naši praroditelji. Oni su nam namaknuli to deficitarno stanje naše naravi iz čega se sami ne možemo osloboditi. Zbori o tome Pavao kada veli kako smo grijehom jednoga svi postali prijestupnici, a poslušom i pravednošću jednoga drugoga svi postali opravdani i sveti. Riječ je to objave. O toj je stvarnosti Božjega čovjekoljublja i milosrđa riječ na Božić. Spasi nas po svome velikom milosrđu, a ne po našim zaslugama ili pak dobrim djelima! Stoga je sam Bog preuzeo inicijativu u *punini vremena* šaljući svoga Sina za spasitelja, osloboditelja, izbavitelja, otkupitelja. I to slavimo na Božić i u božićnom krugu svetkovanja.

O Božiću svima nama srce radosnije zai-gra. Slušamo znane zgođe iz *Svetoga pisma*, pjevamo predivne hrvatske božićne pjesme, oživljujemo i njegujemo svoje božićne običaje. Sve nas to dira, titramo kao strune harfe koje umjetnik znalacki prebire, pa i one koji su, kako već znaju reći, u vjeri „glazbeno nenadareni“. Božić je svima od Rima do Tokija ili Ognjene Zemlje. Božić je, međutim, daleko, daleko više od biblijskih zgođa, pjesama, dirljivih jaslica, božićnoga drvca. On u sebi sadrži i poručuje daleko „više“, višak smisla i poruke, što nadmašuje idilu božićne ponočke i svjetla naših blagdanih osvjetljenih gradova.

Na sam Božić slušamo iz Ivanova evanđelja čuveni *Proslov* koji zbori o Riječi. Ono što se zbiva u Betlehemu, daleko od javnosti i gradske vreve, stavlja se u odnos prema

cijelome svemiru, vaskolikoj stvorenoj stvarnosti. *U početku bijaše Riječ... Bog bijaše Riječ... Riječ je tijelom postala i među nama podignula svoj šator... Bez Riječi ništa nije postalo, po njoj je sve nastalo.*

Što je ta „Riječ“? Grčki je filozof Heraklit u 6. stoljeću prije Krista zamijetio da sve prolazi, teče, nestaje (*pantha rei – sve teče*), a opet nešto, neka sila drži na oku cijeli svijet, sve se stapa u smislenu i trajnu cjelinu. Stoga je smatrao da mora postojati princip, načelo koje sve okuplja oko sebe, kao nekakav golem magnet. I taj je princip on nazvao *Logosom*, što bi se dalo prevesti *riječu, smislom*. Po tome i naš mali ljudski um ima udjela u tom *Logosu* koji nam pomaže shvatiti svijet oko sebe. Poimati, misliti, izreći, prevesti u riječi... sve se to čini uz pomoć *Logosa*.

I sad se susrećemo s nečim neobičnim. Naime, *Logos*, taj princip koji sve drži na okupu, koji čini stvari i svijet shvatljivim, poistovjećuje *Novi zavjet* s malenim Isusom iz Betlehema i odraslim iz Nazareta. Evanđelist nam želi reći: Sve što ovaj Isus za svoga zemaljskoga života govori i čini, sve što on jest – sve on stapa i slijeva u jednu veliku cjelinu: Boga i čovjeka, nebo i zemlju; sve ono što nas ljude za našega života pokreće. Dolaske i odlaske, radanja i umiranja, dobro i zlo – on nam u svojoj osobi daje završno tumačenje svega što opstoji. U Isusu trajno sja tajna samoga Boga, Isus je u osobi ona *Riječ, Logos*, ona temeljna mjera (kanon) svega što jest. I *Logos* prestaje biti onaj filozofski princip birane elite nekolicine filozofa; taj *Logos* sada ima ljudsko lice: *Logos Riječ je tijelom postala, podignula među nama svoj šator, svoje boravište* (usp. r. 14).

Odakle to? Pogledamo li druge spise *Novoga zavjeta*, vidjet ćemo da govore kako je *Bog ljubav*, kako se *Bog u Isusu Kristu do kraja ponizio, postao manji od najmanjega* da bi ga nakon svega propaćenoga Bog uzvisio i darovao mu ime nad svakim imenom – da se na ime Isusovo prigne svako koljeno te da svaki jezik prizna: *Isus Krist je Gospodin*.

U Isusu se Bog lišio svoje moći i svemoći da bi nam u njemu očitovao ono što on jest. Izvir i uvir svega što jest. Bog je ljubav, a ljubav želi da budemo, da jesmo, da živimo. To je srčika božićne poruke. Bog se učinio malenim te čovjeku, koji se nerijetko sam sebi čini malenim, neznatnim, nedostojnim, podario dostojanstvo koje ničim drugim i nigdje drugdje ne može postići osim u Bogu. To je ono što je kritičare kršćanstva od antike pa do najnovijega doba najviše nerviralo, naime, da ovaj maleni i neznatni čovjek postaje u Isusu Kristu Božji partner, da ga Bog prihvaća, čini bogolikim, jer je Bog čovjekolik u Djetetu iz Betlehema. Oduvijek to bijaše izazov, čista provokacija zdravu razumu. *O sretna li Adamova grijeha koji zavrijedi takva i tolikoga Spasitelja i Osloboditelja...* pjeva se opetovano u uskrstnoj noći. U Isusu se dokida prokletstvo Adamova, istočnoga grijeha što ga svi baštinimo i nosimo u sebi.

I upravo je to kršćanska srčika, jezgra naše vjere. To je ono što tebi i meni Bog ima bezuvjetno poručiti, što on sriče i spreže (*deklinira i konjugira*) u vidljivoj, tjelesnoj i smrti podložnoj egzistenciji Djeteta iz Betlehema i Raspetoga na križu, u Isusu iz Nazareta. I ono što nam Bog bezuvjetno želi reći, *radi nas i našega spasenja*, ne izgovara u obliku uzvišenih formula, krilatica, pa ni u obliku zapovijedi, zabrana ili želja, nego u osobi i djelu Isusa koji je postao jednim od nas, čovjekom. Božanska misao i poruka postaje čovjekom. Božanska poruka jest tijelo. Ne kaže evanđelist da je Riječ postala čovjekom, niti veli da je Riječ postala osobom. Ne, nego veli: Riječ je postala tijelom. Bog se poistovjećuje s ljudskom vrstom, od početka do kraja, s našom slobodom, s našim granicama i pitanjima. Isus kao da želi reći svojim utjelovljenjem: Sve što tvori vašu narav, vaše biće, uzeo sam na sebe. Stoga ne moras, čovječe, biti neki drugi ili nešto drugo od onoga kakva sam te stvorio da bi živio sretno. Osmjeli se biti onim za što sam te stvorio. Prihvati sebe sa svim svojim ograničenjima i slabostima, makar se sam sebi činio teškim, odurnim, makar ti život kojim živiš bio pretežak. U obitelji, s djecom, u tuđini. Možda si u napasti pobjeći iz vlastita tijela, okova, možda ne vjeruješ više nikomu, ni sebi ni drugima. Jer Bog je u Isusu uzeo sve naše ljudsko (osim grijeha!) kako mu nitko od

nas ne bi mogao uputiti nikakav prigovor. I na kraju je zbog nas, veli Pavao, postao *griehom i prokletnikom na križu* da bi nas spasio.

Stoga, kao da nam Bog poručuje: Osmjeli se biti ono što jesi! Budi čovjek. Pogledaj na onoga koga sam poslao na svijet! Povjeri se njemu, mojoj Riječi upućenoj tebi, vama. On će ti reći što je život. Pa makar to mnogi i ne htjeli čuti. Prihvati ga u sebe, u svoj život, slijedi ga. Povjeri mu se! Osmjeli se biti u njegovu društvu. Ne samo pred jaslamicama, nego u životu. Jer, *svima koji ga primiše dade moć da postanu djeca Božja, veli Pismo*. Tko vjeruje utjelovljenoj Riječi, živi novim životom, on je preporođen. Nisu rođeni snagom tjelesne žudnje, nego iz samoga Boga. Tko se osmjeli u životu biti nošen Bogom i Isusom Kristom, kao krhak i nesiguran čovjek, tko živi iz toga da prima i daruje povjerenje i ljubav, počeo je biti dijete Božje; on živi u Božjoj blizini, ima udjela u Božjem miru. Postaje bogolik.

To je naš kršćanski poziv i poslanje u ovome svijetu. Božić je velika zbilja i istina. Pored sve dirljivosti i sentimentalnosti koje osjećamo oko Božića, on je istina našega života. Blagdan velike istine! U trenutku kad se naša duša otvara, tko nam bolje i istinitije može reći tko smo i što smo uistinu od samoga Boga na Božić u Isusu Kristu, Djetetu?

I neobično je da su najžešći kritičari kršćanstva izazovnost božićne tajne u pravilu uviđali i sagledavali daleko bolje od samih kršćana. Pa to je već u drugom stoljeću uvidio filozof Kelzo, zatim jedan Nietzsche i toliki sve do naših dana. Rumunjski filozof, ateist Emile Cioran koji je živio u Francuskoj, prije nekoliko je godina zapisao u svome djelu: *Promašeno stvorenje* kako je *utjelovljenje Logosa u Isusu najopasnije lažkanje upućeno nama ljudima. Ono nam je darovalo status koji ne stoji ni u kakvu odnosu prema onomu što mi zapravo jesmo*. Da, upravo je o tome riječ: Naše dostojanstvo, vrijednost i našu ljudsku bit ne tvori ono što imamo, što možemo, što činimo, nego to da smo upravo ono što je postao onaj tko nas je htio i stvorio. Čovjek kao najdivnija i najsavšenija Božja misao u ovome stvorenju; stvoren prema slici Sina Božjega. Kršćanstvo je osvojilo svijet jer je njegova poruka taknula, dirnula točno u čovjekovo srce, budila zapretene melodije koje je Bog u nas pohranio stvarajući nas. Na nama je reći današnjem čovjeku bez Boga upravo to, tu riječ. Na nama je biti pogođen Božjom riječju i prenositi tu riječ na druge. Postoji princip u filozofiji kako se *dobro razlijeva, širi*. Božić je upravo vrijeme kada bismo trebali širiti oko sebe, razlijevati dobro i dobrog Boga preko Djeteta iz Betlehema.

Biti znak nade u beznadu svijeta

Podsjećajući na žalosno stanje duha u današnjem svijetu, što se najbolnije zrcali u propadanju obitelji i u sve većoj ovisnosti i beznadu među mladima, njemačka obraćenica Gabriele Kuby upozorava na pravi uzrok toga stanja: „Urušavanje morala uvijek ide zajedno s propadanjem vjere, zapravo tu ima svoj glavni izvor. Gdje nema Boga, nema ni mjerila za grijeh, pa iz jezika nestaje i sam pojam grijeha. A u taj se prazan prostor useljavaju idoli.“ Kuby dodaje: „Crkve su ukočene, nesposobne zaustaviti klizanje u pogansko društvo.“

fra Ivan Dugandžić

Nije to nikakva zlurada kritika Crkve, kakva se često može čuti, nego proročki glas nekoga tko iskreno suosjeća s Crkvom koju doživljava kao svoj duhovni dom. U posljednjih nekoliko desetljeća iz Crkve su političarima često upućivani prigovori kako neshvatljivo zaboravljaju kršćanske korijene Europe. Posebno su ostale upamćene žučljive rasprave oko toga trebaju li u ustavu Europske unije biti spomenuti Bog i kršćanstvo. Crkva je u Europi s razlogom ponosna na svoju prošlost, ali to nije dovoljno. Treba se pitati što kršćanstvo može ponuditi Europi danas.

Stanje duha današnjega svijeta

Govoreći nedavno u Europskom parlamentu, papa je Franjo naglasio da je današnja Europa „stara, umorna i bez samopouzdanja“, ne ostavljajući nikakve dvojbe da je to posljedica odbacivanja kršćanske vjere i kršćanskih vrijednosti. U duhu otvorena dijaloga i s onima koji zastupaju sekularnu misao, on je ponudio viziju budućnosti naglasivši da „vjera za europski kontinent nije samo baština dvijetisućljetne povezanosti, nego i temelj njegovu budućem socijalnom i kulturnom razvoju. Kršćanski prinos nije ugroza sekularnim državama, nego obogaćivanje i osnaživanje društvene solidarnosti“.

Papine riječi nisu poruka samo europarlamentarcima, već ponajprije vjernicima koji-

ma je na srcu budućnost Crkve i europskoga društva. Na pitanje što nam je činiti, odgovor nam nudi Gospina posljednja poruka: „Molite, dječice, da biste shvatili tko ste i kamo trebate ići. Budite nositelji radosne vijesti i ljudi nade. Budite ljubav za sve one koji su bez ljubavi.“ (25. XI. 2014.) Još se jednom pokazuje kako su Gospine poruke ne samo teološki ispravne i snažne nego i aktualne.

Kršćani – nositelji radosne vijesti

Kršćanstvo je utemeljeno na Kristovoj radosnoj vijesti pa kršćani u svakome vremenu i na svakome mjestu trebaju biti svjedoci te radosti. To je snažno naglasio i II. vatikanski sabor kad je govorio o ulozi Crkve u ljudskom društvu: „Radost i nada, žalost i tjeskoba ljudi našeg vremena, osobito siromašnih i svih koji trpe, jesu radost i nada, žalost i tjeskoba također Kristovih učenika te nema ničega uistinu ljudskoga a da ne bi našlo odjeka u njihovu srcu.“ (GS 1)

Sabor Crkvu ne promatra kao nekakvu sebi zaokruženu i zatvorenu cjelinu, odijeljenu od svijeta. Ona nije cilj sama sebi, nego je poslana svijetu. Uvijek je na putu i zato uvijek u procesu obnove. A obnova je moguća samo u uvijek novu suočavanju s vlastitim poslanjem i početcima. Samo tako Crkva može biti sakrament spasenja svijeta. Pogotovo u kriznim vremenima, kao što su današnja, Crkva ne smije misliti samo na svoje vlastito preživljavanje, već mora biti otvorena potrebama i ranama svijeta.

U tu je svrhu potrebno trajno se pitati kako probuditi i jačati vjeru, nadu i ljubav,

najprije u vlastitim redovima, a onda i u svijetu kojemu je poslana. Ne treba ni spominjati da radosnu vijest nije moguće navijestiti praznim i često otrcanim riječima iza kojih ne stoji radosni navjestitelj. Današnji će kršćanin biti uvjerljiv samo ako čitavim životom utjelovljuje žar vjere, strast za Bogom te ljubav i razumijevanje za svakog čovjeka. A to je moguće samo u trajnoj oslobođenosti na Isusovu riječ: „Tražite najprije kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a ostalo će vam se nadodati.“ (Mt 6, 33)

Ako je Bog uistinu zadnja sigurnost i u životu i u smrti, onda svjedočenje za nj mora uvijek, a posebno u ovakvim kriznim vremenima, biti najvažnija zadaća kršćana. Za to je potrebno biti svjestan svoga poslanja. A to je moguće – kako stoji u poruci – samo u molitvi. Samo ako je u molitvi povezan s Kristom, kršćanin znade tko je i koja je njegova zadaća u ovom svijetu, na putu prema vječnosti.

Kršćani – ljudi nade

Podemo li od toga da su nada i strah dvije suprotnosti koje prate čovjekov život, moramo priznati da je današnje vrijeme puno jače obilježeno strahom nego nadom. Zašto? Ako je Bog zadnja sigurnost čovjekova života, tada je vjera u Boga nezaobilazan preduvjet da bi čovjek mogao s nadom gledati

u budućnost. A budućnost bez Boga obilježena je nesigurnošću i strahom. To najbolje znaju obraćenici, stoga su nam njihova svjedočanstva dragocjena.

Već spomenuta G. Kuby, koja je prošla gorko iskustvo života bez Boga, govori otvoreno i hrabro: „Strah, depresije, besmisao, unutarnja praznina, otuđenost, osamljenost, ovisnost svake vrste, izgubljenost sve do zdvojnosti – to je cijena koju plaćaju milijuni naše braće i naših sestara zato što su zaboravili Boga i dali se zavesti od onih koji žele biti kao Bog.“ Čovjek nade nikad se ne predaje. On vjerom znade da nema nesavladivih poteškoća, da Bog onima koji ga ljube sve okreće na dobro. Čovjeku bez Boga, dok promatra prijetnje koje su se nadvile nad današnje čovječanstvo, ostaje samo strah da će se dogoditi nešto tragično što nije moguće izbjeći.

U takvu svijetu prijeko su potrebni ljudi nade. Papinsko tijelo Sekretarijat za nekršćane, zaduženo za traženje načina kako danas kršćansku poruku posredovati nekršćanima, izdalo je dokument pod naslovom *Nada koja je u nama*. Kratak prikaz kršćanskoga vjerovanja tu je sažet ovim riječima: „Kršćanin je čovjek nade, on se angažira u povijesnom poretku da se ubrza ostvarenje one budućnosti koju mu je Bog dao nazrijeti u svojoj Objavi. Život mu je radino slu-

ženje planu Božje ljubavi za ljude, a molitva mu je svakidašnje traženje tog obećanog života: ‘Dođi kraljevstvo tvoje!’“ (*Nada koja je u nama*, br. 40)

Snažnu uspomenu čovjeka radosne vijesti i kršćanske nade ostavio je papa Ivan Pavao II. Tako su ga doživljavali i vjernici i nevjernici. U svojoj knjizi *Prijeći prag nade* sam za sebe kaže: „Papa, svjedok Kristov i sluga Radosne vijesti, stoga je čovjek radosti i nade, čovjek koji snažno potvrđuje vrijednost života, vrijednost stvorenja i nade u buduću život... Kao i svaki kršćanin i papa mora biti svjestan opasnosti kojima je izložen život čovjeka u svijetu i njegova budućnost ... Ali svijest o toj opasnosti ne rađa nikakvim pesimizmom, već nas potiče da se u svakom pogledu borimo za pobjedu dobra.“

Snaga svjedočenja

Izvanredna Biskupska sinoda Europe održana 1991. godine u Rimu sažela je svoje zaključke u dokumentu pod naslovom *Da budemo svjedoci Kristovi* nastojeći tako podsjetiti na poslanje Crkve koje je sadržano u riječima uskrsloga Gospodina učenicima: „Bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judiji, u Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Dj 1, 8) Što to znači? U pojmu svjedoka i svjedočenja uvijek je uključen nekakav odnos. Uvi-

Govoreći nedavno u Europskom parlamentu, papa je Franjo naglasio da je današnja Europa „stara, umorna i bez samopouzdanja“, ne ostavljajući nikakve dvojbe da je to posljedica odbacivanja kršćanske vjere i kršćanskih vrijednosti. U duhu otvorena dijaloga i s onima koji zastupaju sekularnu misao, on je ponudio viziju budućnosti.

Bog je jedini odgovor na sva naša pitanja

Svatko od nas u sebi nosi neutaženu i neugasivu čežnju za životom i srećom. To je nešto što pripada našoj naravi. Tako smo stvoreni. Normalno je da o njoj neki sanjaju i danju i noću.

fra Petar Ljubičić

Tko nam može dati radost, sreću, mir i sve ono za čim naše srce čežne? Samo onaj koji nas je u ovaj život i pozvao. To je Bog, vječno, neizmjereno, sveznajuće i svemoguće Biće. Bez Boga čovjek ostaje sebi pitanje bez odgovora. Zato je nezamisliv ljudski život bez Boga. Ako čovjek ne računa s Bogom, on ne zna zašto uopće živi, zašto je tu i kamo mu je poći. Uvjerili smo se u to gledajući kako preko noći nestaju totalitarni sustavi koji su se stalno borili protiv Boga. Zar to nije bio njihov Sizifov posao u proteklih 70 godina? To je dokaz da ovim svijetom upravlja vječni Tvorac.

Kako se susresti s Bogom?

Svatko od nas ima svoj način razumijevanja Boga. Sâm korijen spoznaje Boga imamo u svojoj duši, ako je ona slika Božja i ako u njoj postoji težnja za Bogom koja potiče naš razum a traži Boga. Svatko od nas u sebi nosi praiskusstvo o Bogu. U dubini svoga bića mi osjećamo da je netko tu blizu, da nas netko neizmjereno voli, da se za nas brine i da nas od vječnosti imao u svojoj providnosti.

Da bismo došli do toga da uvidimo kako je Bog odgovor na sva životna pitanja koja nam se u životu postavljaju, potrebno je napeti sve svoje sile: razum i volju, revnost i čuvstvo. Tu je riječ o osobnoj odluci svakog čovjeka. Bog postoji i ja vjerom prihvaćam tu istinu.

Svaki čovjek može iskusiti Boga u svome vlastitom životu i u svijetu. Bog ima udjela u našem životu. On je usred njega. Možemo reći da čim se zadubimo u svoj život, mi susrećemo Boga. Tako, primjerice, dok šćemo i promatramo zvjezdano nebo, možemo iznenada doživjeti i osjetiti nešto od beskrajnosti koja nas okružuje. Istoga trenutka otima nam se pitanje: Odakle taj divni red, sklad, ljepota? U najmanjoj kapljici vode, u atomu kao i u svemiru? Zar je to moglo nastati slučajem? Stvoritelj sve-

ga je Bog. U njemu gledamo stvoritelja svega što nas okružuje. U prirodi se susrećemo s njim. Čitav svijet je prozirno staklo kroz koje ga možemo vidjeti.

Čežnja za Bogom

Postoje mnogi putevi do Boga. Svaki čovjek kao slobodno i otvoreno biće, sva njegova nada i očekivanje teže za onim jednim u kome će naći ispunjenje svega što traži. To je ta čežnja za Bogom. Uz našu težnju za ljubavlju i za srećom u nama postoji i težnja da budemo dobri. Svaki čovjek dobro zna da ne smije činiti sve što želi, da ne smije svu sreću prigrabiti sebi – možda na štetu drugih.

Snagu koja to uređuje, koja djeluje u čovjekovoj nutrini, nazivamo savješću. Savjest progovara i onda kada nitko ne vidi zlo koje činimo, i onda kada zlo nikomu neposredno ne šteti. Savjest nas opominje, optužuje i smeta, ali i potiče i vodi prema onome što je dobro i ispravno. Tko stoji iza glasa savjesti? Po čežnji i težnji da budemo dobri naslućujemo ono neizmjereno Dobro i neizmjereno Dobroga. Po glasu savjesti, on se nalazi usred našega života.

Bog dopušta da ga nađemo usred svoga života. Posvuda nalazimo na Njega, ali ga možemo sresti i u nedaćama svoga života: u boli, u samoći, u udarcima sudbine, u smrti...

Znamo li sada tko je Bog?

Ne! Mi smo tek spoznali da On mora postojati. On nam ostaje velika tajna. Mi ga ne možemo „shvatiti“. Ljudski ga pojmovi ne mogu obuhvatiti. Bog nadmašuje sve što je ljudsko... Bog je ne-

ograničen, neizmjeran, neshvatljiv, beskonačan. Bog je svemoguć, premudar... „Bog je ljubav koja iz ljubavi stvara bića određena da se ljube i budu ljubljena.“ (Bergson) U Bibliji često susrećemo ovakve izraze: Bog „ima srce“, na nas misli, Bog se srdi, zbog nečega se „pokajao“, „pruža ruku nad nama“ itd. Sve

to treba shvatiti kao metaforu kojom nam je slika Boga pristupačnija i vjernija. Bog je bio i ostao samo čisti duh...

Budući da Boga ne možemo spoznati kakav uistinu jest, nije čudno što postoje mnoge krive predodžbe o Bogu. Te predodžbe samo zamagljuje pogled na Boga. Tako neki zamišljaju „dragoga Boga“ kao nekog starca s dugom bradom koji sjedi na prijestolju negdje „u nebu“, nad oblacima. Drugi opet zamišljaju Boga kao onoga koga se treba bojati i plašiti. Neki opet misle da je Bog onaj strogi sudac koji traži da se njegova volja ispunjava pod svaku cijenu, do u sitnice, te poput nekog knjigovođe upisuje svaku našu pogrešku i propust. Zar nas, dok smo bili mali, naši roditelji i stariji nisu plašili: „Ne smiješ to raditi, uzeti, Bog će te kazniti...“ Nismo li možda dobili krivu sliku o Bogu ili je sami sebi stvorili?

Tko nam zapravo može reći tko je Bog, kako o Bogu misliti i kako ga shvaćati? Pa tko bi drugi mogao biti pozvaniji nego Isus

Krist? Sve što je Isus govorio ili činio, objavljuje nam Boga, pokazuje nam kakav je Bog.

Poznata je izrjeka prvoga ruskoga kozmonauta: „Prodrli smo u svemir i nigdje nismo našli Boga!“ Jedan svećenik iz Moskve odgovorio mu je: „Ako nisi Boga sreo na zemlji, ne ćeš ga nikada sresti ni na nebu!“ Bog zapravo nije vezan uz neki prostor ili vrijeme, jer nema tijela. On je čisti duh. „Nebo“ nije nikakvo prebivalište, nego stanje. „Prijestolje Božje“ nije smješteno u prostor, a pogotovo ne nad oblacima. Bog je u svijetu posvuda prisutan, a ipak nije dio svijeta. On jest u ovom svijetu, a ipak izvan tvarnoga reda. Bog živi i djeluje u svemu. Zato se u svemu može i spoznati.

Možemo ovako reći: Nebo je, dakle, u nama i u drugima. Trebalo bi ga samo otkriti. Budući da je Bog posvuda, nebo je posvuda za one koji ga ljube: „Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti.“ (Iv 14, 23) Bog je čovjeku bliži nego što je čovjek blizak samomu sebi. On je nama bliz u svakoj stvari i svakom čovjeku. On je odgovor na sva naša životna pitanja. On je naš dobri ljubljani Otac.

Bog – svrha našega života

Bog je bio i ostao svrha našega života. Po vjeri u Boga mijenja se naš život na zemlji. Sve dobiva svoju vrijednost. Vjera nam rješava sve životne zagonetke.

Život je zaista čudnovata i čudesna stvar. Netko je htio da postojimo, a da nas nije ni pitao. Zbog toga se isplati živjeti! Život mora imati svoj smisao i cilj, i to opravdan. Moramo se sa svoje strane potruditi da otkrijemo pravi smisao života. Jedno je sigurno: čovjek nema niti će imati mira i sreće dokle god ne nađe pravi smisao svoga života.

Dobro je netko rekao da se ljudi ne će smiriti dokle god ne shvate zbog čega moraju živjeti i umrijeti i kamo će poslije smrti otići... Čovjek je tako jedinstveno biće da bez smisla života ne zna i ne može biti sretan. Možemo imati sve blago ovoga svijeta, možemo sebi priuštiti svako uživanje, možemo imati sve što nam srce želi, ali to još ne znači da smo našli smisao života, da smo radosni i sretni. Zar je malo takvih koji se tuže kako od života nemaju ništa i sve im se čini besmislenim? Ljubljani

„Moliti za mene znači živjeti dvadeset četiri sata na dan u skladu s Isusovom voljom, živjeti za Njega i s Njim!“

(Majka Terezija)

„Postoji samo jedan način da budemo sretni: živjeti za drugoga.“

(Tolstoj, ruski pisac)

„Sreća je nusproizvod napora da nekoga učinimo sretnim.“

(Palmer, suvremeni američki pisac)

smo vječnom ljubavlju... Bog ima svoj plan za svakoga od nas...

Zašto Bog ne uslišava moje molitve?

Ne tako davno svećenik je razgovarao s nekim mladim i uspješnim poslovnim čovjekom. Mladić nije krio da želi živjeti iz vjere, iskreno moliti i biti uvjereni vjernik. Tištilo ga je što mu svaki put kad klekne na molitvu misli zaokupe trgovački problemi. Također ga je mučilo to što je ukrao robu od svoga poslodavca. „Bog ne uslišava moje molitve“, tužio se. „Osjećam se bijedno i ne znam što bih činio.“ Svećenik mu je predložio da prizna poslodavcu kako ga je potkradao i vrati sve što je bespravno uzeo. „Nemam novaca platiti mu robu koju sam ukrao“, rekao je. „Što mi je činiti? Bojim se reći poslodavcu što sam uradio. Mogao bi me strpati u zatvor.“ „Ne ćete doživjeti iskustvo da ste dijete Božje i ne će vam biti uslišane molitve sve dok se ne oslobodite tih grijeha“, rekao je svećenik. „Pouzđajte se u Boga i on će vam pomoći da sve popravite. Izmirite se s Bogom. Isповједите се.“

Mladić se nije dugo premisslao. Sabrao se i počeo moliti. Osjetio je u molitvi olakšanje i stvorio odluku da će otići k poslodavcu i sve mu priznati. To je i učinio. Obćao je i da će platiti oštetu. A onda je otišao ispovjediti se. Poslodavac mu je predložio da mjesečno od svoje plaće odvajaju određenu svotu dok se tražena svota ne namiri. Nekoliko dana nakon toga mladić je sreo svećenika i ovako mu rekao: „Oče, sad je stanje posve drukčije. Bog sada čuje moje molitve. Osjećam snagu Duha Svetoga. Našao sam radost i sad sam sretan čovjek!“

Živimo u vremenu milosnom i spasonom. Ovo nam je vrijeme darovano. Trebalo bi ga iskoristiti što bolje i korisnije. Sređujemo svoje račune s Bogom i s prijateljima na vrijeme jer ne znamo kad može stići poziv s neba...

I Gospa, Kraljica Mira, došla je k nama da nam u tome pomogne. Ne oglušimo se na ovaj neumorni zov!

Razum i emocije

Znamo da je Isus bio čovjek od susreta. Znamo da je znao pisati i čitati, ali i to da nikada nije pisao, osim rijetkih iznimki, a i tada ne znamo što je pisao. Znamo da je susretao ljude, ulazio u razgovore s njima, davao im prigodu da se izraze, slušao njihova pitanja, odgovarao. Bio je iznimno nadaren za najbližu i najdublju ljudsku komunikaciju licem u lice, jezikom, tijelom, za stolom, danju i noću...

fra Ante Vučković

Želimo pobliže upoznati Isusa. Znamo da je, kad nekoga izravno upoznajemo, neizbježno da upoznajemo i sebe. Nije moguće upoznati nekoga na dobar, dubok način, a da istodobno ne otkrivamo i sami sebe. Drugo što znamo je da sami sebe nikada ne upoznajemo izravno. Ako želimo spoznati sami sebe, nije najbolji način otići na plažu ili na neko drugo lijepo mjesto, sjesti na stijenu s prekrasnim pogledom i kazati: Sad ću upoznati samoga sebe, hoću se vidjeti iznutra! Na taj način ne ćemo bogznašto otkriti. Tako se ne upozna sebe. Upoznajemo sebe kroz susrete, kroz ono što su drugi doživjeli pa nam pričaju o svojim iskustvima. Zato ljudi jako vole priče. Zato volimo romane i filmove i zbog toga volimo kad nam drugi ljudi pričaju o sebi. Ljudi imaju duboku i nezasitnu potrebu čuti priče drugih ljudi. To je način kako upoznajemo i Isusa i sebe same.

Ovo je jedan od razloga zbog kojega je evanđelje vrlo neobična knjiga. To je kratak tekst, ali je prepun događaja u kojima otkrivamo kako Isus reagira na susrete s ljudima koji mu dolaze s vrlo različitim pričama. Isus

zapravo i sam poziva ljude da dođu k njemu, da dođu s onim što jesu, sa svojim mukama i teretima. Na jednom mjestu u Matejevu evanđelju kaže izravno: „Dođite k meni svi koji ste izmoredni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.“ (Mt 11, 28) Najprije je neobično da netko poziva izmoredne ljude. Znamo da ima ljudi koji nas u susretima silno opterećuju sve s kojima se susretnu. Slutimo da on s njima zna drukčije. Slutimo da se u susretu s njim događa nešto drugo. Pogledajmo neke tipične ljudske muke, terete, pitanja s kojima se mi hrvamo i pogledajmo na koji se način Isus s njima susreće.

Imamo potrebu razumjeti

Jedno od važnih ljudskih pitanja je potreba da razumijemo. Svi hoćemo razumjeti svijet u kome živimo i nakane ljudi s kojima dijelimo isti svijet. Ne želimo da nas drugi lažu. Hoćemo istinu o sebi i o svijetu. Imamo potrebu razumjeti stvari koje nam nisu jasne, otkriti o čemu je riječ kada osjećamo da nam se nešto skriva ili jednostavno želimo razumjeti ono što ne razumijemo. U Ivanovu evanđelju na-

lazimo jedan vrlo detaljno opisan susret, Isusov dug razgovor s jednim učenim Židovom. Zvao se Nikodem. (Usp. Iv 3, 1-21)

Nikodem je bio privilegiran čovjek. Bio je obrazovan. Život mu je pružio prigodu izvršiti bolje škole nego što su to mogli drugi. Bio je inteligentan. Imao je dobar društveni položaj, ali imao je i svojih muka s razumijevanjem onoga što je čuo o Isusu. Nije baš razumio ono što je čuo da Isus govori pa mu je noću dolazio na razgovore u četiri oka. Vidimo da je Isus imao vremena za njega i da je noću odvojio vrijeme za vrlo osoban razgovor s jednim čovjekom koji je bio nošen potrebom za razumijevanjem. Davao je ljudima vremena, davao im je prigodu da izreknu svu svoju muku. Nikodemova je muka bila prvenstveno u tome da nije razumijevao. Nama je važno otkriti svoju muku iznutra, muku s nerazumijevanjem. Imamo pitanja koja traže odgovor kad je, primjerice, riječ o Crkvi, vjeri, duhovnosti, o vlastitu iskustvu Svetoga, o onome što Crkva misli, zašto je nešto zabranjeno, zašto je drugo dopušteno... Imamo mnogo pitanja. Ovaj noćni susret s Nikodemom dobro nam pokazuje kako se Isus odnosi prema ljudima koji su nošeni pitanjima razumijevanja.

Koje je pitanje mučilo Nikodema? Isus je govorio da se čovjek treba roditi iznova. Nikodem je pametan čovjek i kaže: Dobro, kako to ide? Ja sam star čovjek, kako ću se roditi iznova? Zar je moguće da čovjek drugi put uđe u utrobu svoje majke i rodi se?

Najprije uočavamo da Isus nije srezao njegova pitanja. Nije ga odbacio. Dao mu je pravo da postavi svoja pitanja. Znamo zašto je Isus bio tako slobodan, odakle mu nutarnja sloboda

Znanost pojašnjava svijet, vjera pokazuje smisao života. Znanost analizira, vjera povezuje. Znanost nam kaže što jest, vjera nam otvara oči za ono što može biti. Znanost opisuje, vjera poziva. Znanost vidi objekte, vjera traži da otkrijem drugoga kao subjekt. Znanost svladava naše neznanje. Vjera razrješuje našu samoću, osamljenost, dovodi nas u zajedništvo.

da da može čuti ama baš svako pitanje. Ako otvorite Lukino evanđelje, naći ćete da je – kada je bio mlad, kada je ušao u pubertet – napravio nešto što njegovi roditelji nisu očekivali. Vraćali su se iz Jeruzalema, a on je krenuo svojim putem: otišao je u Hram. Otišao je učiteljima i ušao s njima u razgovor. Najčudesnije u tom razgovoru Luka stavlja u jednu kratku rečenicu: Kad su ga roditelji našli, a on je bio u razgovoru s učiteljima, opazili su da ih je slušao i pitao. To znači, prvo: učitelji su mu dali pravo da smije postaviti sva svoja pitanja. Drugo: oni su sami imali otvoreno uho da ga čuju. Čini mi se iznimno važnim za život Crkve i za one koji imaju svoja pitanja da Crkva nije i ne može biti samo mjesto gdje se daju odgovori. Hram je mjesto gdje čovjek, nadasve mlad čovjek, ima pravo postaviti svako pitanje koje ga muči. Ima pravo na odgovor. Ima pravo na razgovor. Ima pravo tražiti razumijevanje.

Isus se ne boji nijednog pitanja

To otkrivamo kod Isusa: bio je toliko slobodan da se nije bojavao nijednog pitanja koje čovjek nosi u sebi. Nama se nekad svjesno

ili nesvjesno sugerira da ima pitanja ili misli koje se ne bi smjele misliti u hramu, u religioznu svijetu. Isus to tako ne vidi. Ti imaš pravo na svako pitanje koje te muči. Imaš pravo pronaći odgovor. Zato nam je ovaj susret s Nikodemom jako važan. Isus Nikodemu daje odgovor. Nikodem shvaća da se čovjek rađa jednom, ali drugi put to više ne ide. Nikodem doista misli: Ili je to neka metafora ili to zapravo ne znači ništa. A Isus kaže: Hajde misli ovako, i služi se jednom od najljepših slika za razumijevanje što to uopće znači biti rođen od zgor. Kaže: Gledaj vjetar! Upućuje ga na ono što svaki dan vidi. Ne vidiš vjetar. Nitko vjetar nikada nije vidio. Gledaš zastave i vidiš da se njišu, gledaš stabla i vidiš da lišće treperi i znaš: ima vjetra! Tako je, kaže Isus, sa svakim tko je rođen od Duha: ne vidiš ga, ne možeš ga vidjeti, ali vidiš da djeluje. Titra. Ta slika kaže: ti ne vidiš vjeru u čovjeku, ti ne vidiš njegov duh, ali vidiš na što titra! Ako hoćeš razumjeti kako Duh djeluje, kako se čovjek rađa iznova, gledaj ljude koji titraju na Božju blizinu. Ima takvih ljudi. Ima ljudi koji su iznimno osjetljivi

na ono što dolazi od Duha. Tu trebaš izostriti svoj um. Imaš pravo razumjeti, ali razumijevanje je vezano i uz tebe.

Ludwig Wittgenstein, važan filozof prošloga stoljeća, rodom Austrijanac, jednom je govorio: Ako imaš problema s pojmom Boga pa si bijesan na njega i ljutiš se jer ti nije jasno ovo ili ono – to je u redu! Ali problem nije u Bogu, nego u tvom pojmu Boga. Moraš ga promijeniti. Moraš ga ispraviti. Naše se razumijevanje događa tako da ulazimo u ono što nas muči i mijenjamo svoj uzak pogled, proširujemo ga. Isus daje pravo Nikodemu kada pita ono što ne razumije.

Razumjeti Međugorje?

Kad pogledate priču s Međugorjem, vidjet ćete da Međugorje postavlja silna pitanja. Gotovo da nema ljudi koji su došli u Međugorje, a da ih nisu postavljali. Ima još više onih koji nisu došli, koji imaju otpor da bi se uopće zaputili, a svejedno imaju mnoga pitanja. Ako se sjećate, kad je sve počelo, prva je muka bila lažu li ta djeca. I sve se pokušalo napraviti da se razotkrije predmnijevana laž. To što su mnogi pokušali, činilo se dobrim načinom da se dođe do jasnoće, do odgovora. Mnogima je bilo sasvim jasno da se Gospa ne može ukazati. Ako djeca kažu da se ukazala, znači da najvjerojatnije lažu! Ili svjesno ili nesvjesno. Pa ipak, usprkos trudu, nije se uspjelo pronaći da lažu. Potom se pojavila druga teza: vjerojatno je riječ o nekom fenomenu u psihi. Potrebno je, stoga, napraviti različite, a nekada i neobične eksperimente kako bi se razotkrilo kako funkcionira psiha. Ni to nije funkcioniralo. Onda su se pojavile neobične konstrukcije: da Gospa ne može biti takva i takva ili da ne može činiti to i to. Nije teško otkriti da ti ljudi, kako kaže Wittgenstein, imaju svoje pojmove. Možda nerazumijevanje dolazi od toga. Nerazumijevanje ima dva pola: s jedne je strane fenomen koji ne razumijemo, a s druge moj um koji se služi određenim pojmovima i promatra fenomen iz određene perspektive, a vjerojatno i kroz neke predrasude. Najčudesnije od svega u Međugorju je da je priča konzistentna, razumljiva, samo ako prihvatim to što vidioci kažu. Prihvatim li njihovu priču, odjedanput nema poteškoća takve vrste.

Nijedno pitanje nije zabranjeno

Iz susreta Isusa i Nikodema otkrivamo da nijedno pitanje nije zabranjeno. Ljudi imaju pravo na odgovore. Čovjek koji je duboko uvjeren da stoji u istini ne boji se pitanja, nijednog pitanja. Zato se Bog ne boji naših pitanja. Zato u vjeri, u Crkvi, nema nikakve poteškoće s bilo kojim pitanjem. Danas nam

Nastavak na 38. str. ►

Molitva i Božja volja

Božja je volja uvijek blagotvorna, čak i ako ne odgovara našim željama (Arnold Janssen)

fra Marinko Šakota

Kako trebamo moliti da bi naša molitva bila u skladu s Božjom voljom? Kriterij takve molitve je Isusova molitva u Maslinskome vrtu: „Oče, ako je moguće neka me mimoide ovaj kalež, ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!“

Ovdje primjećujemo važnu pojedinost: Istina je da Isus moli, da traži od Oca da ga

izbavi iz nadolazeće situacije, ali – i to je presudno – on ne ostaje kod svoga ljudskog traženja, nego se otvara Očevoj volji. Tako je Isusova molitva izraz njegova poslanja: Nisam došao vršiti svoju, nego njegovu volju.

Ta je Isusova molitva model naše molitve u kojoj nešto tražimo od Boga. Ako moliš samo da Bog ispuni tvoje želje (Bože, daj mi zdravlje, posao, dobru ocjenu...), a u molitvi ne tražiš Boga i njegovu ljubav, toj će molitvi nedostajati nešto važno i ona ne će biti

u skladu s Božjom voljom. Gospa želi da i mi molimo kao Isus: „Zaboravite svoje želje i molite, draga djeco, za ono što Bog želi, a ne za ono što vi želite.“ (Poruka od 25. rujna 1991.)

„Koja je čudesa učinio vaš Učitelj?“ upita netko jednog učenika. „Vidite, postoje čudesa i čudesa“, odgovori učenik. „U vašoj se zemlji smatra čudom kad Bog ispuni nečiju volju. U našoj se zemlji smatra čudom kad netko vrši volju Božju.“

Vidioci govore

Ivan Dragičević – Mladifest 2014. (3/10)

Eto, prije 33 godine Gospa je izabrala mene. Upisala me u svoju školu, u školu mira, u školu ljubavi, u školu molitve. U ovoj školi želim biti dobar đak i želim svaki dan tu domaću zadaću koju dobijem od Gospe što bolje napraviti, što bolje izvršiti, ali se uvijek pitam, pitam sam sebe: Majko, pa zašto se ne ukažeš svima? Majko, svi bi ti vjerovali, a ja danas sigurno ne bih bio ovdje s vama, ne bih vam trebao govoriti. Mi sigurno ne možemo ući u sve Božje planove, u ono što Bog sa svakim od nas planira i želi, ali moramo biti otvoreni tim Božjim planovima. Moramo ih znati prepoznati, prihvatiti, ne odbaciti! Iako ne vidimo, moramo biti sretni što je Majka s nama. U evanđelju se kaže: Blago onima koji ne vide, a vjeruju!

Za mene i moj život, za moju obitelj ovo je sigurno jedan veliki, veliki dar, ali sigurno i jedna velika odgovornost. S tom odgovornošću živim svaki dan. Ujutro kad ustajem i uvečer kad liježem nosim tu odgovornost. Nosim taj dar koji imam, ali, vjerujte mi, nije lako i nije jednostavno biti s Gospom svaki dan, razgovarati s njom svaki dan po pet, deset minuta, nekad i više, pa se poslije svakog susreta s njom opet vratiti na zemlju i živjeti na ovoj zemlji, jer biti s Gospom svaki dan znači biti s njom u raju, znači gledati raj. Kada biste vi vidjeli Gospu samo jednu sekundu, samo jednu sekundu, ne više, ja ne znam bi li vaš život na zemlji poslije te jedne sekunde bio interesantan! Meni je svaki dan poslije susreta s njom potrebno nekoliko sati da se iz toga susreta vratim u ovaj svijet.

Neka u vašim srcima vlada mir Kristov

Živimo u vremenu nemira i zabrinutosti. Ta težnja, koja je vidljiva u svakodnevnom životu naših suvremenika, često se pokazuje i na području kršćanskoga i duhovnoga života. Boga, svetost i službu prema bližnjemu tražimo nemirano i tjeskobno umjesto s pouzdanjem i mirom.

o. Jacques Philippe

Jednog ćemo dana ipak morati shvatiti bitnu istinu: put prema Bogu i prema savršenstvu koje se od nas traži postaje mnogo učinkovitiji, kraći i lakši kada, malo-pomalo i u svim okolnostima, naučimo živjeti u duboku nutarnjemu miru. Kada steknemo taj mir, tada postajemo doista poučljivi i otvoreni poticajima Duha Svetoga. Tada Gospodin svojom milošću u nama može učiniti mnogo više nego što bismo mi sami ikada mogli učiniti svojim trudom.

Bez mene ne možete ništa učiniti

Da bismo shvatili koliko je za kršćanski život bitan nutarnji mir, najprije moramo vjerovati da sve dobro koje možemo učiniti dolazi od Boga i od njega jedinoga. „Bez mene ne možete ništa učiniti“, rekao je Isus (Iv 15, 5). Nije rekao da ne možemo učiniti ništa posebno, nego: „...ne možete ništa učiniti“. Za nas je bitno da budemo duboko uvjereni u tu istinu. Trebat će nam mnogi Bogom dopušteni neuspjesi, kušnje i poniženja da bi nam se ta istina nametnula, i to ne samo na intelektualnome planu nego u obliku iskustva koje prožima cjelokupno biće. Kad bi mogao, Bog bi nam prištedio sve te kušnje, no one su potrebne da bi nas uvjerile u našu potpunu nesposobnost činiti dobro vlastitim snagama. Prema svjedočenju svetaca, nužno je doći do te spoznaje. To je uvod svim velikim stvarima koje će Gospodin u nama učiniti snagom svoje milosti. Zato je Mala Terezija govorila da je najveća stvar koju je Gospodin učinio u njezinoj duši to što joj je „pokazao njezinu malenkost, njezinu nemoć“.

Ako ozbiljno uzmemo riječ evanđelja koju prenosi sveti Ivan, shvatit ćemo da temeljni problem našega duhovnoga života postaje pitanje kako dopustiti Isusu da u meni djeluje, kako dopustiti Božjoj milosti da slobodno djeluje u mojem životu? Nemojmo, dakle, sebi nametati brojne aktivnosti, ma kako dobre one bile, nemojmo slijediti svoju pamet, svoje planove, svoje sposobnosti. Pokušajmo otkriti kakvo duševno stanje, kakav stav u dubini srca, koji duhov-

ni uvjeti dopuštaju Bogu da u nama djeluje. Samo ćemo na taj način moći donositi roda, „roda koji ostaje“ (Iv 15, 16).

Kako dopustiti milosti Božjoj da slobodno djeluje?

Na pitanje što nam je činiti da bismo dopustili milosti Božjoj da slobodno djeluje u našem životu, nema jednoznačnog odgovora niti recepta koji uvijek uspijeva. Da bi se na njega u potpunosti odgovorilo, trebalo bi napisati cijeli traktat o kršćanskom životu, gdje bi bilo riječi o molitvi, o sakramentima, o pročišćavanju srca, o poučljivosti Duhu Svetomu i svemu onome što omogućuje milosti Božjoj da prodre dublje u nas.

Da bismo Božjoj milosti dopustili da u nama djeluje i da u nama uz suradnju naše volje, našega razuma i naših sposobnosti čini sva ona dobra „djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo“ (Ef 2, 10),

od najveće je važnosti postići i sačuvati nutarnji mir, mir srca.

Da bismo to objasnili, poslužimo se jednom slikom koju, kao svaku sliku, ne valja previše doslovno shvatiti: Uzmimo površinu jezera nad kojim sja sunce. Ako je površina mirna i spokojna, sunce će se skoro savršeno zrcaliti u jezeru: tim savršenije što je površina spokojnija. Ako je, pak, površina uznemirena i uzburkana, slika sunca ne će se moći zrcaliti.

Slično je i s našom dušom u odnosu na Boga: što je mirnija i spokojnija, tim se više Bog u njoj zrcali, tim se više njegova slika u nas utiskuje i njegova milost preko nas djeluje. Ako je, naprotiv, duša uznemirena i uzrujana, Božja milost teže će moći djelovati. Sve dobro koje možemo učiniti samo je preslika onoga bitnoga Dobra koje je Bog. Što je naša duša mirnija, ujednačenija, predanija to se više Dobro objavljuje nama i preko nas našoj okolini. „Gospodin narodu svom daje jakost, Gospodin narod svoj mirom blagoslivlje.“ (Ps 29/28)

Bog mira

Bog je Bog mira. On niti govori niti djeluje u nemiru i uzrujanosti, već samo u miru. Sjetimo se iskustva proroka Izaije na Horebu: Bog nije bio ni u olujnu vihoru, ni u potresu, ni u ognju, nego u šapatu lagana i blaga lahara (1 Kr 19).

Često se uzrujavamo i brinemo htijući sve riješiti svojim snagama. Bilo bi toliko djelotvornije kada bismo pred Božjim licem ostali mirni puštajući ga da u nama radi i djeluje svojom mudrošću i svojom snagom koji su toliko moćniji od naših. „Jer ovako govori Gospod, Svetac Izraelov: Mir i obraćenje – spas vam je, u smirenu uzdanju snaga je vaša. Ali vi ne htjedoste.“ (Iz 30, 15)

Ovim riječima, naravno, ne pozivamo na lijenost i na nerad već na djelovanje, po potrebi i na mnogo djelovanja, ali s nadahnućem Božjega Duha koji je duh blagosti i mira, a ne duha nemira, uzrujanosti i pretjerane revnosti. Naša revnost, čak i revnost za Boga, često je slabo prosvjetljena. Sveti Vinko Paulski, zadnja osoba koju se može optužiti za lijenost, govorio je: „Dobro koje Bog čini, čini se samo od sebe, skoro neprimjetno.“

Promjene u mojoj župi pripisujem Gospi i Međugorju

Svećenik Mduduzi McHunu iz Južne Afrike pripada misionarskoj zajednici Oblati Bezgrješne. U razgovoru s novinarima Radiopostaje Mir Međugorje kazao je da vjeruje da je ovo mjesto na poseban način izabrano kako bi donijelo osvježenje i obnovu vjere.

Razgovarao Dragan Soldo

Red Oblata Bezgrješne u Francuskoj je utemeljio Eugène de Mazenod, koji je proglašen svetim. Na početku je to bila mala zajednica, ali su s vremenom zahtjevi porasli, pogotovu jer je njezin glavni zadatak bio rad sa siromašnima i najmarginaliziranijim osobama. Kako su zahtjevi rasli, tako je utemeljitelj slao svoje ljude da djeluju i šire zajednicu. Tako su došli u Južnu Afriku. Jedna od najpoznatijih osoba toga doba bio je Joseph Gérard, Francuz koji je zaređen u Africi i čija je glavna misija bila raditi sa Zulu narodom, plemenom kojemu pripada i naš sugovornik.

Što je značilo biti misionarom u takvim okolnostima?

– Bilo je jasno da je to teška misija. Ljudi su živjeli u poligamiji. Da biste bolje shvatili o čemu govorim, ispričaj ću jedan primjer. Uzmite muškarca koji ima četiri ili pet žena i dođe mu svećenik koji kaže da ako želi postati kršćaninom, mora ostati samo s jednom ženom i napustiti ostale. Zbog toga mislim da među Zulu narodom to nije prošlo dobro. Zato je osnivač zahtijevao da se pronađu druga mjesta u Africi gdje će se širiti radosna vijest, evanđelje. Tako su otišli u Lesotho, zemlju u Južnoj Africi u kojoj su se Marijini oblata počeli širiti i rasti.

Koja je prvenstvena misija Vašega reda i koji je vaš apostolat danas?

– Još uvijek radimo sa siromašnima i marginaliziranim osobama, ali smo isto tako posvećeni drugim službama, kao što je rad s mladima, što nekako posebno leži na srcu zajednice. Jako puno radimo u misijama, no usredotočeni smo na marginalizirane dijelove društva. Izazov je bio pronaći mjesta u kojima ćemo djelovati, uklopiti se i dati im najbolje od sebe, donijeti im Krista. Na siromašne možemo gledati s različitih stajališta,

siromaštvo ima puno lica. Mi se zapravo brijemo za najpotrebnije i trudimo se pokazati im koliko su bitni u Božjim očima.

Možete li se sjetiti kad ste prvi put čuli za Međugorje i kad ste prvi put došli?

– Za Međugorje sam prvi put čuo nakon jedne duhovne obnove koju sam držao ženama u jednom od naših svetišta. To se svetište zove „Marija, svetohranište Svevišnjeg“ i dio je provincije Kwazulu Natal. Kao znak zahvale one su mi kupile kartu za Međugorje. To je bilo 1999. i to je bio moj prvi susret s ovim mjestom.

Kakav je to bio susret?

– Bilo nas je pet svećenika sa skupinom od dvadesetak hodočasnika. Moram reći da je iskustvo bilo nevjerojatno, da je bila nevjerojatna sama činjenica da smo tu. Sjećam se prvoga dana kada smo došli i kad smo hodali oko crkve sv. Jakova i divili se cijelomu mjestu i njegovoj ljepoti. Došli smo do straznje strane crkve gdje se nalazi veliki vanjski oltar za koji nismo ni znali da postoji i vidjeli tisuće ljudi kako mole u tišini ispred Presvetog Oltarskog Sakramenta i samo smo pali na koljena. Iskustvo koje sam doživio toga trena vidjevši u molitvi toliko ljudi, u meni je odredilo cijelo raspoloženje oko Međugorja.

Kasnije su se dogodile i mnoge druge stvari. Ostali smo ovdje tjedan i pol. Dio tog vremena proveli smo gledajući ljude sa svih strana svijeta i toliko svetih Misa u jednome danu, sve jedna za drugom.

Je li nešto posebno snažno utjecalo na Vas?

– Posebno me dirnulo ukazanje, mislim Mirjani, ako ne griješim, u jednoj dvorani u kojoj smo jedno poslijepodne bili svi na okupu. Ona je ušla i molila je s nama. U jednom trenutku nastupila je tišina. Kleknuli smo jer je i ona kleknula i bila je tišina. Nakon toga je ustala kako bi nam rekla što se dogodilo. Rekla je da je Gospa prisutna, da se smiješila i da nas je sve blagoslovila. Samo to čuti već je bilo zadivljujuće. Nakon toga prenijela nam je Gospinu poruku. Ne mogu se sjetiti točnih riječi, ali sjećam se da sam bio jako uzbuđen i da sam se pitao što se to upravo dogodilo. To je bilo prvi put da sam bio u istoj prostoriji s jednim od vidjelaca.

Druga prigoda bila je kad je nas pet svećenika, koji smo došli na hodočašće, bilo pozvano u Ivanovu kuću. To je bilo intimnije jer smo bili u malom, zatvorenom prostoru, u kapelici. Sjećam se da sam razmišljao je li to sve stvarno i što se to zapravo ovdje događa. Dio mene je vjerovao. Sjećam se

Radio MIR Međugorje

kako sam tada u sebi govorio Blaženoj Djevici Mariji... Donio sam sa sobom nekoliko nakana za misiju u kojoj djelujem, ali i jednu posebnu koju imam na srcu. Ivan je klečao i jasno sam osjećao da se tu događa nešto posebno i nadnaravno. Svi smo kleknuli i bili smo tako blizu njega da smo ga mogli dotaknuti. Nakon kratke tišine moglo se vidjeti kako mu je pogled uprt prema stropu i da s nekim razgovara, da je u tijeku neki razgovor. Klimao je glavom i sjećam se da sam tada u svome srcu pomislio da ako je Gospa stvarno prisutna, moram joj izreći svoje nakane. Nakon nekog vremena ukazanje je prestalo i nastavili smo moliti krunicu. Poslije toga Ivan je ustao, obratio nam se i ispričao se zbog svog lošeg engleskog. Rekao je otprilike isto kao i Mirjana: da je Gospa prisutna, da je sretna i da je blagoslovila nas i naše nakane. Nastavio je govoriti i rekao jednu stvar, točno onu koju sam ja imao na srcu. Doživio sam to kao odgovor na svoju nakanu jer je on pričao općenito, ali je dao odgovor upravo na ono pitanje koje sam bio postavio Gospi. Smrznuo sam se. To je za mene bilo jako, jako duboko iskustvo.

Kakav je Vaš dojam sada?

– Kad se ukazala prilika da drugi put dođem ovamo, nisam mogao odbiti jer nekako osjećam da sam počeo razumijevati ovo mjesto i sve što Gospa čini ovdje.

Naša se župa u jednom trenutku rasipala jer je to bilo vrijeme političkih previranja, nasilja i ubijanja... Kad sam se vratio iz Međugorja, organizirao sam zajedničku molitvu krunice što je okupilo dosta katolika, ali i onih koji to nisu. Postupno je na tom području došlo do promjena među ljudima pa i u samoj župi. Sve to pripisujem Blaženoj Djevici Mariji, njezinim porukama i ovome mjestu jer sve što sam učinio, učinio sam potaknut iskustvom iz Međugorja.

Što time želite reći?

– Vjerujem da je ovo mjesto na poseban način izabrano kako bi donijelo osvježenje, obnovu vjere, posebno u ovo naše vrijeme. Vidim dosta ljudi i u svojoj zemlji koji misle da mogu sve sami, bez Boga. Mi to nazivamo krizom vjere. Iskustvo koje Međugorje nudi zapravo je Gospina majčinska ljubav i briga koju nam želi pokazati kako bi nas dovela natrag vjeri i Bogu, te Isusu, njezinu Sinu.

Kako razmišljate o glavnim porukama: mir, Euharistija, post, molitva, obraćenje?

– Sve te stvari o kojima ona govori nisu nikakve novosti. I Isus nas poziva na obraćenje jer je kraljevstvo Božje blizu. Sve te poruke, kao na primjer da budemo sveti kao što je svet naš nebeski Otac, nekako dolaze zajedno.

U Vašoj se kongregaciji gaji pobožnost prema Mariji?

– To je bila želja našega utemeljitelja. Svaki joj se oblata posvećuje.

Koje je, po Vama, Marijino mjesto u današnjem vremenu?

– Ona je jako bitna, ona je Majka. I na križu nam ju Isus daje preko svetoga Ivana i govori: „Evo ti majke!“ Zato smatram da ona kao Majka ima važnu ulogu da nas vodi i usmjerava. Marija nas ne dovodi k sebi, nego upire prstom u Isusa, vodi nas k njemu. Vidim je kao brižnu, pažljivu ženu koja nam želi samo najbolje.

Koje je, po Vama, značenje Međugorja u današnjem trenutku Crkve?

– Kad o Međugorju razgovaram s ljudima u Africi i kad im kažem da sam bio tu, da je to u Bosni i Hercegovini, većina njih ne zna gdje je to. Međugorje meni donosi priču o Betlehe-

mu, o nepoznatom mjestu u kojem se događaju velike stvari. Mislim da je ovo mjesto izabrano zbog svoje jednostavnosti i neznanosti u očima svijeta. Ovdje se događaju velike stvari i ne morate biti velik teolog ili učen čovjek da biste to prepoznali. Meni je najvažnija poruka evanđelja, da ju istinski živimo i da pokušamo i druge dovesti toj poruci.

Želite li možda nešto poručiti ljudima koji žive u Međugorju?

– Treba jako ozbiljno shvatiti činjenicu da je ova župa izabrana, a time i njezini župljani. Mislim da se Gospine poruke moraju shvatiti jako ozbiljno... Sjećam se svog prvog iskustva u Međugorju kada je u 17.40 sve odjednom stalo i utihnulo... Ne znam jesu li među tim ljudima bili samo hodočasnici ili je bilo i župljana, ali na trenutke mi se činilo da se sve to uzima zdravo za gotovo. Ohrabrio bih lokalnu Crkvu da ove Gospine poruke shvate jako, jako ozbiljno jer vas je Gospa izabrala da širite njezinu poruku ostatku svijeta. Sve što trebamo je mir.

Naša se župa u jednom trenutku rasipala jer je to bilo vrijeme političkih previranja, nasilja i ubijanja... Kad sam se vratio iz Međugorja, organizirao sam zajedničku molitvu krunice što je okupilo dosta katolika, ali i onih koji to nisu. Svake srijede poslijepodne slavili smo svetu Misu na tu nakanu i postupno shvaćali važnost molitve krunice. Ljudi su je počeli učiti jer su je do tada samo znali nositi oko vrata. Postupno je na tom području došlo do promjena među ljudima pa i u samoj župi. Sve to pripisujem Blaženoj Djevici Mariji, njezinim porukama i ovome mjestu jer sve što sam učinio, učinio sam potaknut iskustvom iz Međugorja, posebno s mladim ljudima. Mislim da me je i ovaj put pozvala zbog moje osobne obnove i kako bih doprinio u velikoj misiji dovođenja ljudi do njezina Sina.

Prevela Antonija Bubalo

U mojoj ste ruci kao glina u ruci lončarevoj

(Jr 18, 6)

fra Ante Vučković

Evo nas u prisutnosti živoga Boga. Pokušaj ako možeš naći neki ugodan položaj i pokušaj sabrati svijest za njegovu prisutnost. Možda ti je zgodnije ako zatvoriš oči ili ako ih usmjeriš na Kruh ljubavi. Svejedno. Najvažnije je da srce bude povezano s njegovim srcem.

Gospodine Isuse, došli smo izdaleka. Nekima je trebalo dugo dok dođu do tvojih nogu. Neki su, poput Jeremije, u sebi osjećali poziv: Idi, spusti se u lončarevu kuću i tamo ću ti govoriti. Idi, spusti se u Međugorje i tamo ću ti govoriti.

Evo nas, Gospodine, do tvojih nogu, kao nekad davno tvoji učenici uz Genezaretsko jezero ili na Taboru. Jeremiji Svevišnji kaže da otvori oči, da gleda, da gleda što lončar

čini svojim rukama, da uči od njega o nevidljivu Bogu, da dobro gleda da bi razumio ono što ne može vidjeti. Jeremija vidi: lončar tako dobro radi, tako duboko ljubi svoj posao, a svejedno mu ne ide sve za rukom. I Jeremija vidi: on ne odustaje. Što mu pođe krivo čini iznova, još jednom. Jeremiji Svevišnji otvara oči i kaže: Zar ja ne mogu tako s vama? I do nas večeras dopire ista riječ: Zar ja ne mogu tako s tobom? S onim što je pošlo krivo? Kao u lončarevoj ruci, još nije ni nastala posuda, a već je nešto pošlo krivo.

Kao u njegovoj ruci, Gospodine, večeras do tvojih nogu sjede mladi ljudi. Tek što su počeli živjeti, a već je nešto pošlo krivo. I kao što lončar ne odustaje, nego od iste gline čini nešto novo, do nas dopire riječ živoga Boga: Zar ja ne mogu tako s tobom bez obzira na to što je pošlo krivo? Kao da nam kaže: Ja nisam odustao od tebe! Ja ne odustajem od tebe! To što je pošlo krivo može biti materijal za novo, za drukčije. Ja hoću s tobom još jednom iznova. Otvori oči, gledaj, tvoj Bog je bolji od lončara. On tako duboko voli sve što je stvorio i on bi tako rado još jednom pošao s tobom, s onim što je pošlo krivo.

Pokušaj ući u osobnu molitvu. Smiješ ovdje živome Bogu iznijeti ono što duboko osjećaš da je pošlo krivo. On te želi iznova oblikovati. Zamoli ga. I dok budemo pjevali, ti smiješ ući u svoju osobnu molitvu, pustiti ga da te oblikuje.

Gospodine Isuse, molimo te za svakoga među nama koji opaža da u svojim mislima nema kontrolu, tko je nesiguran, čije se misli roje u njegovoj glavi, tko bi najradije rekao da je nešto tu pošlo krivo. Molimo te, Gospodine, da im ti oblikuješ um, jezik, da u tvojoj blizini ponovno osjete slobodu. Oblikuj ih tako da smiju misliti svoje misli, govoriti svojim jezikom, da nauče od tebe da ih ti oslobađaš, da ih ti oblikuješ za slobodne ljude.

Molimo te i za one koji osjećaju da s njihovim srcem nešto nije u redu, koji su izmučeni emocijama, ne mogu se osloboditi srdžbe, ljutnje, povrijeđenosti, koji osjećaju da ih vlastito srce drži zarobljenima i tjera da čine ono što ne bi htjeli. Ti im možeš dati novo srce, ti ga možeš još jednom oblikovati po svojoj volji. Oni ti dopuštaju večeras da ga uzmeš u svoje svete ruke, da ga oblikuješ kao što lončar oblikuje svoju glinu.

Gospodine, molimo te i za one koji trpe zbog odnosa koji su krenuli krivo s najbližima, s ocem ili majkom. Molimo te za one koji bi tako rado imali dobre odnose s njima, a doživljavaju nerazumijevanje, hladnoću, nezainteresiranost. Te odnose, Gospodine, stavljamo u tvoje ruke s molitvom da ih ti oblikuješ.

U tvoje ruke stavljamo i druge slomljene odnose prijateljstva, razočaranja u njima, nemogućnost oprosta. Ti nikada nisi odustao ni od koga. Ti nas neprestano pozivaš da ti dopustimo da počneš još jednom s nama. Otvori nam oči, Gospodine, da kao Jeremija sami opazimo što to ti želiš iznova činiti s nama. Daj nam širom otvorene oči da ovdje, u Međugorju, gdje ti uvijek iznova ponovno oblikuješ ljude, sami vidimo što činiš, što hoćeš činiti.

Molimo te, Gospodine, i za one koji te iz dubine duše mole da ponovno oblikuješ njihovo tijelo, da ih ozdraviš.

Mi večeras priznajemo da smo tvoji, satkani od onog što si nam ti dao, stvoreni tvojom voljom, i mi te molimo da nas kroz ovo vrijeme u Međugorju ponovno oblikuješ. Da, Gospodine, vjerujemo ti. Ti to možeš. Mi smo u tvojoj ruci kao glina u ruci lončarevoj. Učini nas po svome srcu. Oblikuj nas po svojoj volji.

Obiteljsko zajedništvo u Gospinu okrilju

Međugorska hodočasnica i voditeljica hodočašća Mairead Peoples iz Sjeverne Irske uspjela je okupiti 35 članova svoje obitelji i dovesti ih sve zajedno u Međugorje.

Razgovarala Milka Rozić

Gospođa Mairead Peoples iz Ballykellyja prvi je put Međugorje posjetila 1985. godine i to kao jednu od postaja na hodočašću u San Giovanni Rotondo. „Do tada nisam ništa znala o Međugorju, ali u tih nekoliko sati moj se život promijenio. Petero djece i rad u obiteljskom hotelu u Ballykellyju zahtijevali su puno truda i rada“, rekla nam je gospođa Mairead, a u Međugorju je osjetila da su njezini dotadašnji prioriteti pogrješni.

„Cijelo sam vrijeme radila u hotelu kako bismo bili uspješni i zaradili što više novca, no u svemu tome nisam bila majka kakva sam trebala biti. Nisam provodila dovoljno vremena sa svojom djecom. I onda sam shvatila: poslom se mogu baviti uvijek, ali priliku da budem majka imam samo jednom u životu. Nisam mislila da ću se ikada vratiti u Međugorje. Mislila sam: Gospa mi je pokazala način kako trebam živjeti i mijenjati svoj život nabolje te sam odlučila napraviti dvogodišnju stanku od posla i biti doma sa svojom djecom kako bismo se

međusobno istinski upoznali. A onda se u međuvremenu dogodilo da je jednoj skupini koja je hodočastila u Međugorje trebala pomoć oko organiziranja puta. Mnogi, naime, tada nisu znali mnogo o Međugorju i kako doći do njega. Tako sam počela pomagati oko organiziranja hodočašća, a kasnije i sama voditi hodočašća. Činila sam to svake godine, osim 1991. U mojoj domovini vjera slabi, a na hodočašćima mogu vidjeti kako se životi ljudi mijenjaju, što mi rađa

željom da ih što više dovedem. Uistinu vjerujem da Gospa za svakoga od njih čini nešto predivno i čudesno.“

Na hodočašću uvijek i članovi obitelji

„Svaki put kad organiziram hodočašće potaknem i nekoga iz obitelji da pođe sa mnom“, kaže Mairead Peoples. „Kad su djeca bila mlada, išla su sa mnom, sada povedem unuke. Uvijek se radujem kad netko od njih pođe sa mnom jer sam svjesna kolika je mi-

Nisam provodila dovoljno vremena sa svojom djecom. I onda sam shvatila: poslom se mogu baviti uvijek, ali priliku da budem majka imam samo jednom u životu. Gospa mi je pokazala način kako trebam živjeti i mijenjati svoj život nabolje te sam odlučila napraviti dvogodišnju stanku od posla i biti doma sa svojom djecom kako bismo se međusobno istinski upoznali.

lost biti ovdje. Naša obitelj broji 35 članova, imamo 23 unučadi i uvijek mi je bila želja da ih što više dođe na hodočašće u Međugorje. Većina njih je već bila. No, ovoga su puta sva moja djeca sa svojim obiteljima htjela poći u Međugorje. Vjerujem da je to Gospino djelo jer bi meni samoj bilo nemoguće sve ih uvjeriti da pođu sa mnom.“

Kći gospođe Mairead Peoples, Kathy Blee, kazala je da je za Međugorje čula kad se njezina majka vratila s prvoga hodočašća. „Osjetila se promjena u obitelji, majka se nakon prvoga hodočašća promijenila, obratila, počeli smo svaku večer moliti obiteljsku kronicu.“ Kathy je prvi put u Međugorje došla 1986. godine: „Mogu reći da sam odrasla s Međugorjem. Gospa me vodila kroz život, pratila me tijekom studija i kad sam molila za pravoga muža. Gospa je mene i moga muža dovela u Međugorje, zaručili smo se kod Plavog križa i toliko sam joj zahvalna na svemu.“

Kathy nam je otkrila i zašto je svoju 17-mjesečnu djevojčicu nazvala Gianna: „Nakon što smo se vjenčali, nisam mogla zatrudnjeti. Odlučili smo moliti devetnicu u čast sv. Gianne Beretta Molla koju je svetom proglasio Ivan Pavao II. i koja je proglašena zaštitnicom djece, trudnica i promicatelja kulture života. I dogodila se čudesna stvar - naše su molitve poslije četiri mjeseca bile uslišane, a termin kad se trebala roditi naša djevojčica bio je 28. travnja, spomendan sv. Gianne. Nazvali smo je Gianna po svetišci kojoj smo se molili, ona je dar od Boga“, kaže Kathy Blee.

Naše sugovornice ističu kako je cijeli tjedan hodočašća u Međugorju protekao prekrasno, a članovi obitelji svjesni su kolika je milost da su svi u Međugorju te da mogu sudjelovati u molitvi i zajedništvu.

Prevela Danijela Sušac

Na prostiraču majke zemlje

Majka donosi dijete na svijet.
Hrani ga, drži ga u naručju.
Daje mu mjesto na svom prostiraču,
mjesto na svojim grudima.
Svaka žena može roditi mnogo djece.
Svatom djetetu daje dio sebe,
svima jednako, od prvog do posljednjeg, o
d najjačeg do najslabijeg.

Velikodušna kao majka je i zemlja.
Plašt joj je širok, posude pune,
a na prostiraču majke zemlje
ima mjesta za sve ljude.
Nerođeni imaju ista prava kao i rođeni.
Čovjek nije vlasnik, nego upravitelj.
Svoj dio zemlje mora dati djeci.

Umirući ostavljaju svoju odjeću za sobom
i ništa ne nose sa sobom.
Čovjek dolazi,
prima i poklanja dalje.
Nijedan čovjek ne može
posjedovati svoju majku.
Zemlja nije ničije vlasništvo.

Indijanska mudrost

Siječanj

Č 1 SVETA BOGODODICA MARIJA – Nova godina
P 2 Bazilije Veliki i Grgur Nazijanski
S 3 Ime Isusovo, Geneveva
N 4 2. NEDJELJA PO BOŽIĆU
P 5 Gaudencije, Diego, Emilijana
U 6 **BOGOJAVLJENJE - Sveta tri kralja**
S 7 Rajmund Penjaforški, Rajko
Č 8 Gospa od brze pomoći, Severin
P 9 Adrijan, Julijan, Živko
S 10 Agaton, Dobroslav, Grgur X.
N 11 KRŠTENJE ISUSOVO
P 12 Ernest, Tatjana, Arkadije
U 13 Hilarije, Veronika, Radovan
S 14 Feliks, Srećko, Malahija
Č 15 Pavao pustinjak
P 16 Berard, Honorat, Mislav
S 17 Antun opat, Jolanda, Ljubica
N 18 2. NEDJELJA KROZ GODINU
P 19 Mario i Marta, Germanik
U 20 Fabijan i Sebastijan
S 21 Agneza, Janja, Neža, Publije
Č 22 Vinko Pallotti, Vice, Irena
P 23 Emerencijana, Ema, Vjera
S 24 Franjo Saleški, Euzebija, Ksenija
N 23 3. NEDJELJA K. GODINU, *Obraćanje sv. Pavla*
P 26 Paula Rimska, Timotej i Tit
U 27 Angela Merić, Anđelka, Pribislav
S 28 Toma Akvinski, Tomislav
Č 29 Konstancije, Valerije, Zdravko
P 30 Hijacinta, Martina Rimska, Darinka
S 31 Ivan Bosco, Marcela

Srpanj

S 1 Estera, Aron, Šimun
Č 2 Bernardin R., Franjo de Ger., Višnja
P 3 Toma ap., Tomo, Tomislav
S 4 Berta, Elizabeta Port., Elza, Laura
N 5 14. NEDJELJA K. GODINU, Čiril i Metod
P 6 Marija Goretti, Bogomila
Međunarodni seminar za svećenike (6.-11.)
U 7 Klauđije i dr., Vilko, Benedikt XI.
S 8 Akvila i Priscila, Eugen III.
Č 9 Marija Propetog Isusa Petković, Nikola Plik i dr.
P 10 Amalija, Alma, Ljubica, Veronika
S 11 Benedikt, Benko, Dobroslav, Olga
N 12 15. NEDJELJA KROZ GODINU
Međunarodni seminar za bračne parove (12.-15.)
P 13 Majka Božja Bistrička, Henrik
U 14 Kamilo de Lellis, Milan, Miroslav
S 15 Bonaventura, Dobriša, Vladimir
Č 16 Gospa Karmelska, Karmela, Elvira
P 17 Aleksije Rim., Jedviga, Marcelina
S 18 Arnulf, Arnold, Bruno, Fridrik
N 19 16. NEDJELJA KROZ GODINU
P 20 Ilija prorok
U 21 Daniel prorok, Danijela, Dane
S 22 Marija Magdalena, Lenka, Magda
Č 23 Apolinar, Brigita, Ivan Cassian
P 24 Kristina, Mirjana
S 25 **Jakov stariji ap., zaštitnik župe Međugorje, Valentina**
N 26 17. NEDJELJA K. GODINU, Joakim i Ana
P 27 Klement Ohridski, Celestin
U 28 Beato iz Triera, Inocent I.
S 29 Marta iz Betanije, Flora, Blaženka
Č 30 Petar Križolog, Rufin Asiški, Anda
P 31 Ignacije Lojolski, Vatroslav
Međunarodni festival mladih (31.7. – 6.8.)

Veljača

N 1 4. NEDJELJA KROZ GODINU
P 2 **Prikazanje Gospodinovo - Svijećnica**
U 3 Blaž (Vlaho), Tripun
S 4 Andrija Corsini, Veronika Jer., Izidor
Č 5 Agata, Dobriša, Jagoda, Silvan
P 6 Doroteja, Božidarka, Pavao Miki i dr.
S 7 Pio IX., Rikard, Držislav
N 8 5. NEDJELJA KROZ GODINU
P 9 Skolastika, Apolonija, Maron
U 10 Alojzije Stepinac
Stepinčevo – Misa za stradale međugorske svećenike i župljane
S 11 Gospa Lurdska - dan bolesnika
Č 12 Damjan, Eulalija, Ludano
P 13 Kastor, Katarina Ricci
S 14 Valentin, Valentina, Zdravko
N 15 6. NEDJELJA KROZ GODINU
P 16 Julijana, Onezim, Daniel
U 17 Sedam utemeljitelja reda slugu BDM
S 18 **ČISTA SRIJEDA - PEPELNICA (post i nemrs)**
Č 19 Bonifacije, Konrad, Ratko, Blago
P 20 Eleutrije, Franjo i Jacinta
S 21 Eleonora, German, Petar Damiani
N 22 1. KORIZMENA NEDJELJA (čista)
P 23 Polikarp, Roman, Goran
U 24 Etebert, Modest, Montan
S 25 Viktorin, Hrvoje, Berislav (kvatre)
Č 26 Aleksandar, Branimir, Sandra
P 27 Donat Zadarski, Gabriel, Julijan
S 28 Roman, Teofil, Bogoljub

Kolovoz

S 1 Alfons Liguori, Vjera, Nada
N 2 18. NEDJELJA K. GODINU,
Gospa od Anđela (Porcijunkula)
P 3 Augustin Kažotić, Lidija
U 4 Ivan Maria Vianney, Perpetua Rimska
S 5 Gospa Snježna, Nives, Snježana
Č 6 **PREOBRAŽENJE GOSPODNE**
Misa za mlade na Križevcu, završetak Mladifesta
P 7 Donat, Darko, Kajetan, Siksto
S 8 Cirijak Rim., Dominik, Nedjeljko
N 9 19. NEDJELJA KROZ GODINU
P 10 Lovro, Lovorka, Zvezdan
U 11 Klara Asiška, Jasna, Suzana Rimska
S 12 Inocent XI., Hilarija, Veselka
Č 13 Kasijan, Poncijan i Hipolit
P 14 Maksimilijan Kolbe, Euzebije Rimski
S 15 **UZNESENJE BDM - VELIKA GOPSA**
N 16 20. NEDJELJA KROZ GODINU
P 17 Hijacint, Miron, Liberat
U 18 Jelena Križarica, Helena, Jelka
S 19 Ivan Eudes, Donat iz S., Ljudevit
Č 20 Bernard, Samuel, Porfirije
P 21 Pio X., Hermorgen
S 22 BDM Kraljica, Regina, Vladislava
N 23 21. NEDJELJA KROZ GODINU
P 24 Bartolomej ap., Bartol, Bariša
U 25 Aurea iz Ostije, Zlata
S 26 Anastazije, Branimir, Šandor
Č 27 Honorat, Časlav, Monika
P 28 Augustin, Gustav, Tin
S 29 Glavosjek Ivana Krstitelja
N 30 22. NEDJELJA KROZ GODINU
P 31 Paulin, Rajmund, Rajko

Ožujak

N 1 2. KORIZMENA NEDJELJA (pačista)
P 2 Janja Praška, Lucije
Međ. susret org. hodočašća (2.-6.)
U 3 Anzelmo, Kunigunda
S 4 Kazimir, Eugen
Č 5 Teofil, Vedran, Euzebije
P 6 Fridolin, Marcijan, Viktor, Koleta
S 7 Perpetua i Felicitia, Ruža
N 8 3. KORIZMENA NEDJELJA (bezimena)
P 9 Franciska Rimska, Franjka
U 10 Emilijan, 40 armenskih mučenika
S 11 Dominik Cam, Firmin
Č 12 Bernard, Maksimilijan
P 13 Rozalija, Eufrazija, Kristina, Sabin
S 14 Matilda, Miljana, Ratka
N 15 4. KORIZMENA NEDJELJA (sredoposna)
P 16 Herbert, Hilarija, Euzebija
U 17 Gertruda, Patrik, Domagoj
S 18 Čiril Jeruzalemski, Čiro
Č 19 **Josip, zaručnik BDM, Josipa**
P 20 Klauđija, Niceta, Mauricije, Dionizije
S 21 Serapion, Vesna
N 22 5. KORIZMENA NEDJELJA (gluha)
P 23 Oton, Pelagije, Dražen
U 24 Katarina Švedska, Latin, Simeon
S 25 **NAVJEŠTENJE GOSPODNE - BLAGOVIJEST**
Č 26 Emanuel, Eugenija, Marcijan, Goran
P 27 Augusta, Ernest, Lidija, Rupert
S 28 Priska, Sonja, Polion
N 29 CVJETNICA
P 30 Kvirin, Viktor, Vlatko
U 31 Amos, Benjamin, Ljubomir

Rujan

U 1 Bronislava, Egidije, Branislava
S 2 Kalista, Divna, Veljka
Č 3 Grgur Veliki, Grga, Gordana
P 4 Marcel Lyonski, Ruža Viter., Dunja
S 5 Majka Terezija, Borko, Roman, Lovro
N 6 23. NEDJELJA KROZ GODINU
P 7 Marko Križevčanin
U 8 **ROĐENJE BDM - MALA GOPSA**
S 9 Petar Klaver, Strahimir
Č 10 Nikola Tolentinski, Pulherija
P 11 Ivan Gabriel Perboyre, Miljenko
S 12 Ime Marijino, Gospa velikog hrvatskog zavjeta, Gvido, Dubravko
N 13 24. NEDJELJA KROZ GODINU
Misa na Križevcu
P 14 Uzvišenje sv. Križa
U 15 Gospa Žalosna, Dolores, Tugomil
S 16 Kornelije i Ciprijan (kvatre)
Č 17 Rane sv. Franje, Robert Belarmin
P 18 Josip Kupertinski, Sonja
S 19 Emilija, Januarije, Suzana
N 20 25. NEDJELJA KROZ GODINU
P 21 Matej ap. i ev., Matko
U 22 Feliks IV., Mauricije i dr.
S 23 Lino, Pio iz Pietrelcine, Tekla
Č 24 Gospa od Otkupljenja, Mercedes
P 25 Aurelija, Zlata, Tvrtko, Kleofa
S 26 Kuzma i Damjan, Damir
N 27 26. NEDJELJA KROZ GODINU
P 28 Vjenceslav, Većeslav, Veco
U 29 Mihael, Gabriel i Rafael arkandeli
S 30 Jeronim, Jere, Jerko

Travanj

S 1 Teodora, Hugo, Anastazije, Božica
Č 2 **VELIKI ČETVRTAK**
P 3 **VELIKI PETAK (post i nemrs)**
S 4 **VELIKA SUBOTA, VAZMENO BDIJENJE**
N 5 **USKRS (VAZAM)**
P 6 **USKRSNI PONEĐJELJAK**
U 7 Herman, Ivan de la Salle
S 8 Dionizije Korintski, Alemla
Č 9 Demetrije, Hugo, Marija Kleofina
P 10 Apolonije, Sunčica, Ezekiel
S 11 Antipa, Stanislav, Stana, Radmila
N 12 2. **USKRSNA NEDJELJA - BOŽANSKOGA MILOSRDA** – Misa u Šumancima
P 13 Ida, Martin I. papa, Justin
U 14 Lambert, Tiburcije, Valerijan i Maksim
S 15 Krescencije, Petar Barbarić
Č 16 Benedikt, Bernardica, Tihonija
P 17 Anicet, Robert, Rudolf
S 18 Apolonije, Eleuterije
N 19 3. **USKRSNA NEDJELJA**
P 20 Agneza, Teotim, Marcijan, Berta
U 21 Anzelmo, Goran
S 22 Kajo, Leonida, Teodor
Č 23 Adalbert, Juraj, Đuro, Đurica
P 24 Fidelis Sigm., Vjeran, Vjera, Melit
S 25 Marko ev., Maroje, Ermin
N 26 4. **USKRSNA NEDJELJA**
P 27 Ozana Kotorska, Jakov Zdranin
U 28 Petar Chanel, Polion Panonski i dr.
S 29 Katarina Sijenska, Kata, Robert
Č 30 Josip Cottolengo, Pio V.

Listopad

Č 1 Terezija od Djeteta Isusa, Remigije
P 2 Anđeli Čuvari, Anđelko, Anđela, Teofil
S 3 Kandid, Gerhard, Svjetlana
N 4 27. NEDJELJA K. GODINU, Franjo Asiški
P 5 Faustina, Flavijan, Placid
U 6 Bruno iz Kölna, Verica
S 7 BDM od krunice, Rozario, Ružica
Č 8 Demetrije, Hugo, starac Šimun
P 9 Dionizije Areop., Denis
S 10 Daniel Comboni, Danko, Lujo Bertran
N 11 28. NEDJELJA KROZ GODINU
P 12 Maksimilijan, Serafion, Feliks
U 13 Edvard, Edo, Teofil Antiohijski
S 14 Kalist I., Divko, Ljeposlav
Č 15 Terezija Avilska, Rezika
P 16 Hedviga, Margareta Marija Alacoque
S 17 Florentin, Cvjetko, Ignacije, Vatroslav
N 18 29. NEDJELJA KROZ GODINU, Luka ev.
P 19 Pavao od Križa, Petar, Izak
U 20 Irena Portugalska, Vendelin
S 21 Uršula, Hilarion iz G., Zvezdan
Č 22 Ivan Pavao II., Dražen, Marija Saloma
P 23 Ivan Kapistranski, Borislav, Severin
S 24 Antun Claret, Martin, Jaroslav
N 25 30. NEDJELJA K. GODINU,
Smrtni dan fra Slavka Barbarića
P 26 Dimitrije, Dmitar, Zvonimir
U 27 Florencije, Cvjetko, Vincent
S 28 Šimun i Juda Tadej ap., Tadija
Č 29 Donat, Darko, Ida, Narcis
P 30 Marcel, Marojko, German
S 31 Alfons Rodriguez, Kvintin, Vuk

Svibanj

P 1 **Josip radnik**, Sigismund Burg.
S 2 Atanazije Aleksandrijski, Eugen
N 3 5. **USKRSNA NEDJELJA**
P 4 Florijan, Cvjetko, Cvijeta
U 5 Anđelko Jeruzalemski, Irena Solunska
S 6 Marija Katarina od sv. Ruže
Č 7 Dujam, Duje, Duška
P 8 Marija Posrednica, Viktor, Celestin
S 9 Pahomije, Mirna
N 10 6. **USKRSNA NEDJELJA**, Gospa Trsatska
P 11 Franjo Hieronim, Memerto
U 12 Leopold Bogdan Mandić
S 13 Gospa Fatimska, Andrija, Hubert Fournet
Međ. seminar za medic. osoblje (13.-16.)
Č 14 **UZAŠAŠĆE GOSPODNE - SPASOVO**
P 15 Izidor, Sonja, Justina i dr., Zlatko
S 16 Ivan Nepomuk, Nenad
N 17 7. **USKRSNA NEDJELJA**
P 18 Ivan I. papa, Kristijan, Feliks
U 19 Celestin, Rajko
S 20 Bernardin Sijenski
Č 21 Kristofor, Hospicije
P 22 Jelena, Helena, Renata, Jagoda
S 23 Deziderije, Željko, Vilim R.
N 24 **PEDESETNICA - DUHOVI**
P 25 **Duhovski ponedjeljak**
U 26 Filip Neri, Zdenko
S 27 Augustin Kanterberijski (kvatre)
Č 28 German, Vilim, Velimir
P 29 Euzebije i Polion
S 30 Ivana Arška, Ferdinand
N 31 **PRESVETO TROJSTVO**, Pohod BDM

Studeni

N 1 **SVI SVETI**
P 2 **Dušni dan - spomen svih vjernih pokojnika**
U 3 Hubert, Martin iz Porresa
S 4 Karlo Boromejski, Dragutin, Drago
Č 5 Emerik, Mirko, Imbro, Zakarija
P 6 Leonard, Sever, Vedran
S 7 Engelbert, Anđelko, Florencije
N 8 32. NEDJELJA KROZ GODINU, Gracija Kotorski
P 9 Posveta lateranske bazilike
U 10 Andrija Avellino, Leon Veliki, Lavoslav
S 11 Martin Turški
Č 12 Emilijan, Jozafat, Renato, Milan
P 13 Didak, Stanislav Kostka, Stanko
S 14 Nikola Tavelić, Ivan Trogirski
N 15 33. NEDJELJA KROZ GODINU
P 16 Margareta, Gertruda, Biserka
U 17 Dionizije Aleks., Elizabeta Ugarska
S 18 Posveta bazilike sv. Petra i Pavla
Č 19 Krispin, Severin, Elizabeta
P 20 Feliks iz Valois, Srećko, Edmund
S 21 Prikazanje BDM - Gospa od zdravlja
N 22 **KRIST KRALJ**
P 23 Klement, Felicitia, Milivoj
U 24 Andrija Dung-Lac i dr., Firmina
Smrtni dan fra Slavka Barbarića
S 25 Katarina Aleksandrijska, Kata
Č 26 Leonard, Konrad, Dubravko
P 27 Maksim Virgijije, Delfina
S 28 Jakov Markijski, Katarina L., Sosteen
N 29 1. NEDJELJA DOŠAŠĆA
P 30 Andrija ap., Andrej, Hrvoje

Lipanj

P 1 Justin, Mladen, Simeon
U 2 Erasm, Marcelin i Petar, Eugen I.
S 3 Karlo Lwanga i dr., Drago
Č 4 **TJUELOVO – BRAŠANCEVO**, Kvirin Sisački
P 5 Bonifacije, Valerija, Zdravka, Darinka
S 6 Norbert, Neda, Berto
N 7 10. NEDJELJA KROZ GODINU
P 8 Medard, Vilim, Zarko
U 9 Efre, Ranko, Pelagija
S 10 Ivan Dominici, Margareta, Greta
Č 11 Barnaba ap., Feliks
P 12 Presveto Srce Isusovo, Leon
S 13 Bezgrješno Srce Marijino, Antun Padovanski
N 14 11. NEDJELJA KROZ GODINU
P 15 Vid, Modest i Krescencija
U 16 Aureus, Justina i dr., Zlatko
S 17 Adolf, Rainer Scacceri, Laura
Č 18 Elizabeta, Marko i Marcelijan
P 19 Gervazije i Protazije, Romuald
S 20 Florentina, Florencija, Cvjetka
N 21 12. NEDJELJA KROZ GODINU
P 22 Ivan Fisher i Toma More
U 23 Josip Cafasso, Sidonija, Zdenka
S 24 **ROĐENJE IVANA KRSTITELJA**, Krsto
Hodnja mira Humac - Međugorje
Č 25 **OBLJETNICA UKAZANJA KRALJICE MIRA**
P 26 Ivan i Pavao, Vigilije, Zoran
S 27 Čiril Aleksandrijski, Ladislav Ugarski
N 28 13. NEDJELJA KROZ GODINU
P 29 Petar i Pavao apostoli
U 30 Ernest Praški

Prosinac

U 1 Edmund Campion, Eligije, Božena
S 2 Bibijana, Živka, Blanka
Č 3 Franjo Ksaverski, Lucije, Klauđije
P 4 Barbara, Barica, Ivan Damaščanski
S 5 Dalmatin, Krispina, Florencija, Saba
N 6 2. NEDJELJA DOŠAŠĆA, Nikola biskup
P 7 Ambrozije, Agaton, Dobroslav
U 8 BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BDM
S 9 Valerija, Petar F., Zdravka (kvatre)
Č 10 Gospa Loretska, Julija, Grgur
P 11 Damaz, Damir, Sabin
S 12 Gospa od Guadalupe, Ivana Franciska Chantal
N 13 3. NEDJELJA DOŠAŠĆA, Lucija
P 14 Ivan od Križa, Špiro
U 15 Kristijana Gruzijaska, Kristina, Darija
S 16 Adela, Albina, Euzebije, Zorka
Č 17 Lazar, Florijan, Izak, Jolanda
P 18 Gacijan, Bosiljko, Dražen
S 19 Tea, Urban, Vladimir, Anastazije I.
N 20 4. NEDJELJA DOŠAŠĆA
P 21 Petar Kanizije, Snježana, Dominik
U 22 Flavijan, Honorat, Časlav
S 23 Ivan Kentijski, Vika, Viktorija
Č 24 Badnjak, Adam i Eva
P 25 **ROĐENJE ISUSOVO - BOŽIĆ**
S 26 **Stjepan Prvomučnik**, Krunoslav
N 27 **SVETA OBITELJ**, Ivan ap. i ev.
P 28 Nevina dječica, Mladen, Nivenka
U 29 David kralj i prorok, Toma Beckett
S 30 Eugen Milanski, Sabin, Liberije
Č 31 Silvestar, Silvije, Melanija, Goran
Molitveni doček Nove godine u Međugorju

Zapuhao prohladan vjetar iz Rima

Izvanredna Biskupska sinoda u listopadu ove godine iznevjerila je mnoga očekivanja. Nakana je bila ojačati, utvrditi katoličke obitelji u njihovu nastojanju življenja sukladno Kristovoj riječi i praksi Crkve. Namjesto toga imali smo mnoštvo nejasnoća i nesigurnosti u izvještajima i stajalištima pojedinih crkvenih dostojanstvenika. Sinodu su razvlačili svjetovni mediji te su je pretvorili u *areopag* prijepora o homoseksualcima, rastavljenima i ponovno civilno vjenčanima, njihovu pripuštanju sakramentima pomirenja i Euharistije itd. Očekivanja velika, a na kraju rezultat skupa poprilično blijed i mršav.

fra Tomislav Pervan

Ono što nas je u duši ozarilo bijaše proglašenje blaženim pape Pavla VI. U nedjelju 19. listopada na Trgu svetoga Petra skupilo se silno mnoštvo kardinala i patrijarha, biskupa, svećenika, redovnika, desetci tisuće vjernika. Skupljeni oko živoga Pape, pod budnim okom blaženika, koji je sa slike na pročelju, ali i iz društva blaženika promatrao okupljeno mnoštvo na Trgu. Vjerujemo u *zajedništvo, općinstvo svetih*, vjerujemo da su pokojnici s nama, blizu nas. I što je samo mogao misliti Pavao VI. koji je zbog enciklike *Humanae vitae* i od mnogih katolika odbačen, neshvaćen, a onodobno su i mnoge biskupske konferencije diljem svijeta digle glas protiv papinske odluke. Daleko je više bilo nazočnika za njegova proglašenja blaženim nego za njegova ukopa. U toj enciklici on je samo ponovio nauku svojih prethodnika i cijele Crkve tijekom svih stoljeća, naime, da bračno zajedništvo muža i žene treba biti otvoreno rađanju, da nisu dopuštena kemijska kontracepcijska sredstva. Suočeni s poraznom demografskom slikom na Zapadu i ubrzanom starenjem europskih nacija, njegovi najžešći kritičari danas priznaju da je Pavao VI. onodobno podigao proročki glas u Crkvi. Došli smo dotle da se danas veli kako je *in vitro veritas*. Istina u staklu, čaši, labora-

toriju, epruveti. Spolni se život izolira od rađanja ljudskih bića. Vrhunac današnjega izopačenja jest *social freezing*. Naime, žene daju zamrznuti jajne stanice pa si onda, kad im to dopusti karijera, iz spremnika muških spolnih stanica kupe prema želji sjemene stanice, osobe plavih očiju ili vlasi, s visokim stupnjem (IQ) inteligencije te kušaju začeti i roditi dijete uz pomoć epruvete. Novi, vrli svijet, do kraja manipuliran i fabriciran...

Dva je tjedna zasjedala Sinoda u Rimu. Oči javnosti bile su uprte u Rim, očekivanja velika. Na kraju nismo dobili izričitu potvrdu nauka Pavla VI. pa ni Ivana Pavla II. Mediji su govorili da se Crkva napokon otvorila homoseksualcima. I tu, međutim, imamo ono što smo iskusili s Drugim vatikanskim saborom. Papa Benedikt govorio je o *Saboru medija i novinara* te o pravome *Saboru otaca*. Što se odvijalo u glavama onih koji stvaraju javno mnijenje, u redakcijama, novinama, karikaturistima, a kako su stvari tekle u pravom smislu iza vrata dvorane u kojoj je Sinoda zasjedala?

Treba istaknuti da ovo ne bijaše redovita, nego izvanredna Sinoda, prethodnica one što će se održati sljedeće godine, a bit će posvećena pastoralu braka i obitelji. Svaka je sinoda Papino savjetodavno tijelo koje nudi svoje prijedloge Svetomu Ocu, a završni dokument ovogodišnje Sinode *Relatio Synodi* ujedno je i *radni materijal* za Sinodu u listopadu 2015.

Tekst po sebi nije revolucionaran. Radni je to papir koji ostavlja otvorenima bitna pitanja. Štoviše, rađa se slutnja da velik dio sinodalnih otaca žele usmjeriti Crkvu u smjeru koji nisu željeli ni Pavao VI. ni Ivan Pavao II., a ni Benedikt XVI. Ova je Sinoda mnoge učinila nesigurnima, ne samo bračne drugove i mlade koji se žele doživotno vezati. Primjerice, australski je kardinal G. Pell, koga je Papa imenovao pročelnikom vatikanskoga ekonomskoga vijeća, u propovijedi nakon završetka Sinode istaknuo: „Crkveni nauk može se razvijati, možemo istinu dublje shvaćati, ali u povijesti Katoličke Crkve ne postoje nikakvi obrati ili zaokreti. Apostolska tradicija, koju je najprije Krist navijestao, a utemeljena je u *Pismu*, lakmus je papir i kamen kušnje za istinu i istinsku pastoralnu praksu.“ Pastoralna praksa i nauk može se promijeniti samo uz suglasje svih. Kolegij biskupa te sve sinode „rade s konsenzusom“. Do sljedećega listopada trebaju se katolici potruditi da iz „trenutnih podjela“ stvore, izgrade suglasje. Tijekom sljedeće godine treba tumačiti narav i „nužnost obraćenja“, „bit svete Mise“ kao i „čistoću srca koju *Pismo* od nas iziskuje kad pristupamo svetoj pričesti“. Na koje je podjele mislio kardinal?

Glavni izvjestitelj, tzv. relator sinode, kardinal Erdö iz Budimpešte, donio je nakon prvoga radnoga tjedna izvješće. Poslije toga predsjednik poljske biskupske konferencije nadbiskup Stanislaw Gadecki izrekao je teš-

ke riječi. Izvještaj, veli on, „ostavlja dojam kao da je dosad crkveni nauk bio bez milosrđa te kako se tek sada počinje naučavati milosrđe“. U završni tekst unišli su tragovi ideologije protivne braku, a naspram tomu ističe on da je „naša temeljna zadaća pastoralno podupirati obitelj, a ne udarati, lupati po njoj“.

Što se zapravo dogodilo na Sinodi u trenutku kad stotine tisuća kršćanskih obitelji u muslimanskim zemljama mora bježati pred nasiljem, kad su obitelji razdvojene, progone, kada trpe glad, patnju, smaknuća? U izvještaju kardinala Erdöa čitamo o homoseksualcima kako te osobe „mogu ponuditi kršćanskoj zajednici darove i kvalitete: Jesmo li kadri prihvatiti te osobe pružajući im prostor bratstva u svojim zajednicama?“ Problematika homoseksualnosti „sili nas da ozbiljno promislimo kako razraditi realistične putove afektivnoga rasta i ljudske zrelosti koji integriraju seksualnu dimenziju“. Dalje: „Ne nijećući moralnu problematiku homoseksualnih partnera ipak se daje konstatirati kako postoje slučajevi u kojima međusobno potpomaganje može biti vrijedna pomoć za partnera...“ Pa već u Katekizmu Katoličke Crkve stoji da osobe s homoseksualnim sklonostima treba susretati s taktom i poštovanjem. Što su htjeli sinodalni oci reći s tim tvrdnjama prvoga radnoga tjedna Sinode?

U drugom tjednu Sinoda je radila u deset jezičnih skupina. I nakon rada na kraju je

došlo do pobune u sinodalnoj dvorani. Pojedini su kardinali tražili da se u javnosti objasne sažeti izvještaji tih jezičnih skupina. Bilo je očito da dobar dio sinodalnih otaca nije suglasan s tijekom prvoga tjedna. Za vrijeme završnoga glasovanja o pojedinim paragrafima *Relatio Synodi*, za paragraf koji govori o homoseksualnom ponašanju bilo je 118 „za“ i 62 „protiv“. Kod te šezdesetdvojice nije jasno zašto su protiv. Jesu li tražili veće otvaranje prema homoseksualcima ili im je ponudena formulacija odveć liberalna? Očito, Sinoda se podijelila.

Isto se odnosi i na problematiku pripuštanja svetoj pričesti rastavljenih i ponovno civilno oženjenih. Za postojeći tekst (br. 52) glasovala su 104 sinodalna oca, a protiv je bilo 74. Ponovno isto pitanje: Jesu li ti glasovi „protiv“ zbog toga što im je tekst otišao predaleko ili je još uvijek odveć skučen? Trebalo bi svakoga pojedinoga pitati zašto je glasovao onako kako je glasovao. Što nas očekuje sljedećih godinu dana? Nova vrenja i previranja. Sinoda je Papino savjetodavno tijelo. Na samoj je Sinodi bilo očito koliko je snažan pritisak medija i javnoga mišljenja. Problematika homoseksualaca uopće nije bila predviđena kao *agenda*, ali su je mediji do te mjere napuhali da se na kraju činilo kako je Sinoda završila ne na Petrovu trgu nego rimskom Kapitolu gdje je rimski gradonačelnik Ignazio Marino zadnjega dana biskupskoga zasjedanja šesnaest homoseksualnih parova

koji su sklopili „brak“ u inozemstvu unio u registar vjenčanih u Rimu.

Stil informiranja sa Sinode do kraja je zakazao. S jedne strane nisu objavljeni prilozi pojedinih sudionika, svatko je u auli mogao slobodno reći što je htio, a s druge je strane svaki sudionik mogao davati u javnosti intervju do mile volje. I tako je nastala babilonska pomutnja glede izvješćivanja.

Na kraju treba zaključiti da je Katolička Crkva jedina i zadnja kompaktna i na međunarodnom planu priznata institucija koja se u zapadnoj hemisferi bori za ideale tradicionalne obitelji koja počiva na zajedništvu muškarca i žene. U završnoj poruci Sinode ima tekstova koji to tematiziraju te upozoravaju na stalan pritisak međunarodnih organizacija koje promiču posve drukčiju sliku čovjeka i zapadni relativizam. Crkva mora biti odvažna, znati braniti i zastupati svoja stajališta, smjelo i razborito. Istodobno mora jasno isticati da joj nije do toga da ljude isključuje, nego joj je cilj slijediti Gospodina Isusa koji se nije ustručavao sjesti za stol i družiti se s carinicima, grješnicima, prostitutkama. Upravo ti grješnici i slabi trebaju milosrdne dušobrižnike.

A gdje je u svemu papa Franjo? Očito je da ovaj put sinodalni oci nisu postigli suglasje. Što će biti na skupu za godinu dana? Ne postigne li se veće jedinstvo, Papa će morati sam odlučiti. I ovaj je put u završnoj riječi istaknuo: „Crkva pripada Kristu – ona je Njegova zaručnica – i svi biskupi imaju zajedno s Petrovim nasljednikom zadaću i obvezu čuvati je i služiti joj, ne kao gospodari, nego kao sluga. Papa u tom surječju nije vrhovni gospodar, nego vrhovni sluga – *servus servorum Dei*; jamac posluha i suglasnosti Crkve s Božjom voljom, Kristovim evanđeljem i tradicijom Crkve zanemarujući do kraja osobnu volju – iako je on prema volji Kristovoj, „vrhovni pastir i učitelj svih vjernika“ (can. 749) i premda on „ima u Crkvu vrhovnu, potpunu, neposrednu i opću redovitu vlast koju uvijek može slobodno vršiti“ (can. 331).

Znakovito bijaše proglašenje blaženim Pavla VI. Kao što je onodobno – protivno savjetu većine u povjerenstvu koje je sam ustanovio i sljedeći savjet kardinala Karola Wojtyły iz Krakova i manjine kardinala Pava Pavao VI. rekao „ne“ svakom obliku kemijske kontracepcije, možemo slutiti da će vjerojatno i papa Franjo, kao vrhovni pastir i učitelj svih vjernika, odluku morati donijeti sam. Jer, bilo je jasno da prva Sinoda njegova pontifikata o braku i obitelji to ovoga listopada nije bila kadra jednoglasno izglasati. Vjerujemo u snagu i pomoć Duha Svetoga koji vodi Crkvu i u ovim teškim vremenima.

Obilježena 14. obljetnica smrti fra Slavka Barbarića

U Međugorju je u ponedjeljak 24. studenoga obilježena 14. obljetnica smrti fra Slavka Barbarića. Umro je toga dana 2000. godine nakon završene pobožnosti Križnoga puta na Križevcu. Zato se i ove godine u 14 h mnoštvo vjernika okupilo u podnožju Križevca i molilo Križni put.

Večernju sv. Misu u međugorskoj župnoj crkvi za pok. fra Slavka predslavio je fra Stan-ko Ćosić u suslavlju s 25 svećenika. Fra Stan-ko je u propovijedi, između ostaloga, kazao: „Na današnji se dan sjećamo čovjeka koji je

svoje srce sjedinio s majčinskim srcem Blažene Djevice Marije i poticao čovjeka da se vrati svome srcu. Fra Slavko je svojim djelovanjem i primjerom pokušao moliti, postiti, slaviti Misu, ispovijedati se, govoriti, ali također i šutjeti srcem. Kao svaki prorok svoga vremena, ni on nije imao odgovore na sva pitanja, nego se i sam nalazio pred pitanjima, u traženju istine. Fra Slavko je sve više otkrivao blago skriveno u dubini srca i sve pozivao da traže to blago.”

I stanovnici Majčina sela, koje je osnovao fra Slavko, prisjetili su se svoga utemeljitelja.

Međugorje osjećamo kao svoj dom

Međugorje je posjetio bračni par Jim i Silvina Curran iz Irske. Njihov se život zadnjih godina odvija na putu između Međugorja, Irske i Argentine, a i korjenito se promijenio zadnjih nekoliko godina. Na njih je snažno utjecalo Međugorje i poruka Gospe, Kraljice Mira. Silvina je prvi put posjetila Međugorje 2009. godine i kaže: „Kad sam prvi put dolazila, nisam znala što očekivati, no čim sam stigla, osjetila sam mir i da ovdje ima nešto posebno. Zavljela sam Međugorje na prvi pogled. Međugorje osjećamo kao svoj dom.”

Susret je započeo u 14.30 h radnim sastankom svih djelatnika s ravnateljem, fra Dragom Ružićem. Poslije sastanka su se djelatnici i djeca Majčina sela uputili pred fra Slavkov kip gdje su molili za pokoj njegove duše, nakon čega je bila svečano otvorena već tradicionalna 14. izložba dječjih umjetničkih radova. Susret je završio druženjem i zakuskom.

Hodočasnici iz Brazila

Otac Paulo Sergio Correia boravio je u Međugorju sa skupinom hodočasnika iz Sao Paola, Brazil. Ovo mu je četvrti dolazak. Kaže da je za Međugorje čuo u samim početcima, ali se za dolazak odlučio tek 2012. „Neki su župljani dolazili već prije i pokušavali me dovesti u Međugorje. Sad sam došao zahvaliti Kraljici Mira za sve što mi je pružila i mislim da je najvažnija poruka Međugorja poruka mira. Zahvaljujem na gostoprimstvu koje sam doživio”, kazao je otac Paulo.

Prvi seminar za framaške prvoobčecanike

Područno vijeće Frame Hercegovina organiziralo je u Međugorju od 7. do 9. studenoga 2014. prvi seminar za prvoobčecanike pod krilaticom „Gospodine, što hoćeš da učinim?”. Sudjelovalo je 37 framaša iz 16 bratstava. Oni fra-

maši koji su u ovoj školskoj godini dali svoja prva obećanja ili će ih tek dati, imali su priliku naučiti što su obećanja, komu ih daju i zašto, te razmišljati o tom velikom koraku za njih i njihovo bratstvo.

Dominikanska duhovna obnova i hodočašće mladih

Početkom studenoga u Međugorju je u organizaciji studenata Hrvatske dominikanske provincije i mladih iz župe Kraljice svete krunice iz Zagreba održana duhovna obnova i hodočašće mladih. Organizirali su ga dominika-

nac fra Ivan Marija Tomić i župljanka Maja Marić. Mladi su se u molitvi uspjeli na Brdo ukazanja i na Križevac te sudjelovali u večernjem molitveno-liturgijskom programu. Pri povratku, nekolicina je mladih svjedočila o primljenim milostima.

Važna napomena svima koji uplaćuju pretplatu na Glasnik mira bankovnom doznakom

Ljubazno vas molimo da prilikom uplate navedete ime, prezime i adresu osobe za koju se uplaćuje pretplata, a ne ime i prezime osobe koja uplaćuje ako ta osoba nije pretplatnik. Dogada se da na izvadcima iz banke imamo samo ime i prezime uplatitelja bez ikakve adrese (a ta osoba nije pretplatnik) pa ne znamo komu pripisati primljenu uplatu.

Statistika za studeni 2014.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 61.000
Broj svećenika koncelebriranih: 1.264
(42 dnevno)

48. svjetski dan mira, 1. siječnja 2015.

„Ne više robovi, nego braća i sestre“ bit će naslov Papine poruke za 48. svjetski dan mira. Mnogi misle da ropstvo pripada prošlosti, no društvene su nepravde danas i previše stvarne da bismo ih zamenarivali. Svi smo djeca Božja i to nam svima daje jednako dostojanstvo kao braći i sestrama istoga Oca. Mir može postojati samo ako svako ljudsko biće prepoznaje drugu osobu kao brata ili sestru koji posjeduju jednako dostojanstvo.

Ropstvo tom univerzalnom bratstvu i sveopćem miru zadaje smrtonosan udarac. Današnji oblici ropstva su trgovanje ljudima, iskorištavanje ljudi za rop-ski rad, svođenje žena na ropkinje itd. Od te mračne rabote profitiraju mnogi. Oni iskorištavaju sukobe, ekonomsku krizu i koruptivni mentalitet da bi se osobno obogatili na račun drugih. Ropstvo je otvorena rana na tijelu Kristovu. U borbi protiv ropstva trebaju se angažirati mediji, odgojne i obrazovne ustanove i kultura.

Kako je nastao Svjetski dan mira? Raoul Follereau, utemeljitelj organizacije za borbu protiv kuge, siromaštva i nepismenosti, napisao je 1964. pismo U Thantu, tadašnjem glavnom tajniku UN-a, i tražio da „sve članice UN-a svake godine zajedno slave Svjetski dan mira, da izdvoje svotu koja predstavlja njihov jednodnevni proračun za naoružanje i zajedničkim se snagama bore protiv gladi i velikih endemskih bolesti koje desetkuju čovječanstvo...“ Papa Pavao VI. ponovio je taj poziv prigodom svoga posjeta Indiji u prosincu iste godine. Između 1964. i 1969. tri milijuna mladih iz 125 zemalja potpisalo je peticiju Raoula Follereaua, a papa Pavao VI. najavio je proslavu Prvog svjetskog dana mira za 1. siječnja 1968., na svetkovinu Presvete Bogorodice Marije.

Papina poruka svake je godine upućena svim ljudima dobre volje, a šalje se službenim putem svim ministarstvima vanjskih poslova svih država svijeta. Ona upućuje na to koje će diplomatske prioritete imati Sveta Stolica u nadolazećoj godini.

Prvi Mladifest u Poljskoj

Nakon 25 godina Mladifesta u Međugorju, održan je prvi festival mladih u Poljskoj. Osim Bijele Hrvatske i Pape u bijelom (sv. Ivana Pavla II.), Poljake i Hrvate sada veže i Međugorje. Poljaci su i prije hodočastili u Međugorje, no sada na neki način Međugorje ide u Poljsku i ta će povezanost biti čvršća i plodonosnija. Tako je barem izgledalo tijekom tri dana druženja mladih Poljaka i mladih iz Međugorja.

Ana - Marija Prskalo

Grad domaćin poljskoga Mladifesta bio je Piotrkow Trybunalski u središnjoj Poljskoj, a organizirala ga je Zaklada Divine Mercy (Božansko milosrđe) koja vodi i poljski Informativni centar Mir Međugorje. Maciej Zajac, upravitelj Zaklade, na ovu je ideju došao prije nekoliko godina u razgovoru s fra Dankom Perutinom. Nakon što su se obojica time oduševili, Maciej je krenuo

u realizaciju. Poljski se Mladifest ostvario pod krilaticom „Nada pak ne postiduje“.

Program je započeo u petak 14. studenoga na spomendan sv. Nikole Tavelića, prvoga hrvatskoga kanoniziranog svetca. Trajao je tri dana i bio posve nalik onom međugorskom, uz izostanak pojedinih elemenata međugorskoga festivala. Naime, u tri dana ne može stati sve ono što stane u tjedan dana, a nema ni međunarodne dimenzije koja je tako karakteristična za Međugorje. Ono najvažnije bilo je tu: krunica, sv. Misa, klanjanje, predavanja, svjedočanstva i, naravno, pjesma i ples.

Za taj bitan dio programa, baš kao i u Međugorju, bio je zadužen međunarodni zbor i orkestar pod dirigentskom palicom prof. Damira Bunoze. Ovaj je ovdašnji bio nešto manji od međugorskoga, ali ništa manje veličanstven. Tridesetak mladih glazbenika i dvanaest plesačica – framašica zajedno je s dirigentom prof. Bunozom i međugorskim župnim vikarom fra Stankom Čosićem prešlo 1.418 km dug put od Međugorja do Poljske da bi prenijeli ono što krase Mladifest: radost, vedrinu, osmijeh, zajedništvo, smijeh i poruku mira. Pri-

družila im se i nekolicina mladih iz Italije, Češke, Slovačke, Poljske i Libanona. Pjesmom su obogaćivali program, ali i srca sudionika.

Program se odvijao u dvorani sportsko-rekreativnog centra grada Piotrkow Trybunalski. Pristiglo je oko 700 Poljaka iz 122 grada. Među sudionicima je bilo mladih, starih, svećenika i redovnica. One mlade privukao je Muniek Staszczuk, vokalist popularne rock-skupine T. Love, koji je kratkim koncertom otvorio festival. On je svjedočio i o svome putu obraćenja na kojem je bitnu ulogu imalo upravo Međugor-

je. Tijekom programa svoje su mjesto našli i poznati poljski propovjednici koji su se obratili mladima. Kao i u Međugorju, članovi zajednice Cenacolo govorili su o izlasku iz pakla droge i novu životu u Kristu Isusu. Prikazan je i film o djelovanju humanitarne organizacije Mary's Meals koja je plod Međugorja. Svjedočanstvo o svom putu obraćenja iznio je i Maciej Zajac, organizator festivala. O ulozi Međugorja u vlastitome životu govorilo je nekoliko mladih iz Međugorja i prof. Damir Bunoza. Cijeli je program simultano preveden na poljski (za Poljake), odnosno hrvatski (za Hrvate).

Večernju svetu Misu predslavili su svećenici iz Poljske, a propovijedao je fra Stanko Čosić iz Međugorja.

Ozračje koje je vladalo u dvorani tijekom festivala pokazalo je toplinu i srdačnost mladih Poljaka. Svaki susret u kojem se slavi Bog neizbježno dodiruje ljudsko srce, posebice ako je riječ o srcu koje traži Boga, koje je otvoreno za promjene, za ljubav, iscjeljenje, mir i radost. Organizatori festivala, ponosni i radosni, najavljuju nastavak. Drugi festival mladih u Poljskoj očekujemo već sljedeće godine i tomu se unaprijed radujemo!

Katolici i engleska reformacija

O engleskom kralju Henriku VIII. i njegovih šest žena napisani su romani, snimljeni filmovi i serije, no malo se zna o tome da je njegova taština dovela do crkvenog raskola te da su u vrijeme njegove vladavine tisuće ljudi životom platili svoju vjernost Katoličkoj Crkvi. Dva blistava svjedoka toga 16. stoljeća su kardinal John Fisher i lord kancelar sir Thomas More.

Lidija Paris

Engleska se reformacija inspirirala mislima i djelom njemačkog redovnika Martina Luthera koji je 1517. objavio svojih 95 teza koje je papa Leon 1520. proglasio krivovjermem. U Engleskoj je polazna točka reformacije bila molba Henrika VIII. upućena papi Klementu VII. da poništi njegov brak s Katarinom Aragonskom koji, navodno, nema Božjega blagoslova jer dinastiji Tudora ne donosi muškoga nasljednika. Zapravo je htio samo jedno: sklopiti brak s Anne Boleyn. Prije nego što ju je upoznao, Henrik VIII. bio je gorljiv protivnik njemačke reformacije. Poznat je po svojoj disertaciji *Assertio septem sacramentorum* (*Obrana sedam sakramenata*) protiv Martina Luthera (čiji su stvarni autori John Fisher ili Thomas More) koju je objavio 1521. i time zaslužio častan naslov „branjitelja vjere“. Kraljeva je taština dovela do raskola koji se provodio postupno uz pomoć odluka engleskoga Parlamenta, od kojih je najkobnija *Akt supremacije* iz 1534. kojim se izjavljuje da je Henrik „vrhovni poglavar engleske Crkve na zemlji“. Svi su biskupi priznali kralja za poglavara Crkve. Jedini koji se odupro bio je John Fisher.

Sukob Londona i Rima

John Fisher (1469. – 1535.) bio je engleski katolički biskup i kardinal, teolog i ravnatelj sveučilišta Cambridge. Svećeničko ređenje primio je sa samo 22 godine, a s nepunih 25 postao je ispovjednikom kraljice majke. Biskupom je postao već s 35 godina.

Kada je Henrik odlučio pokrenuti proces poništenja braka s Katarinom Aragonskom, mons. John Fisher prepoznao je varku i stao u zaštitu legitimne kraljice. Kada je postalo jasno da papa Klement VII. ne će poništiti kraljevski brak, kralj se počeo miješati u prava Crkve, na što je Fisher, član Doma lordova, 1529. upozorio Parlament da bi to moglo završiti posvemašnjim uništenjem Katoličke Crkve u Engleskoj.

Zbog opetovanih napadaja na Crkvu, John Fisher i još dvojica biskupa požalili su se Svetoj Stolici, što je kralj iskoristio da bi izdao naredbu kojom se zabranjuje ulaganje žalbi Rimu pa su sva trojica bila uhićena. Nekoliko mjeseci poslije, nakon izlaska iz tamnice, dočekalo ih je iznenađenje: da bi klericima oprostio njihov prkos, Henrik VIII. je od Crkve tražio da mu isplati 100.000 funti i da ga prizna za vrhovnoga poglavara Anglikanske Crkve.

Nakon ovoga događaji su se zakotrljali: u svibnju 1532. sir Thomas More dao je ostavku na funkciju lorda kancelara, u lipnju 1532. mons. Fisher održao je javnu propovijed protiv rastave braka, a u siječnju 1533. Henrik se potajno vjenčao s Anne Boleyn. U ožujku 1533. John Fisher je bio preventivno uhićen da se ne bi mogao javno usprotiviti objavi rastave kraljevskoga braka koju su samovoljno donijeli engleski reformirani biskupi. Nikakva optužnica nikada nije bila podignuta. Fisher je nakon objave rastave braka bio pušten, a samo nekoliko dana poslije toga Parlament je donio zakon o sukcesiji po kojemu su djeca Henrika VIII. i Anne Boleyn legiti-

mni nasljednici prijestolja. Tko to ne prizna, smatra se veleizdajnikom. Fisher to nije htio prihvatiti pa su ga 26. travnja 1534. bacili u londonski Tower. U tamnici je bio više od godinu dana i uporno ponavljao da kralj ne može biti vrhovni poglavar Crkve. Novozabrani papa Pavao III. imenovao ga je kardinalom, možda u nadi da će mu tako olakšati boravak u tamnici. Dogodilo se upravo suprotno: kralj je zabranio da se u Englesku donese Fisherov kardinalski šešir i izjavio da će umjesto toga u Rim poslati Fisherovu glavu.

Ivan Krstitelj naših dana

U četvrtak 17. lipnja 1535. kardinal Fisher je izveden pred sud, optužen za veleizdaju, proglašen krivim i osuđen na vješanje i raščerečenje kao da je kriminalac. Zbog straha od negodovanja naroda, kralj je dopustio da mu odrube glavu, što je bila kazna predviđena za više staleže. Da se njegovu smrt ne bi previše uspoređivalo sa smrću Ivana Krstitelja koji je isto tako izgubio glavu zbog kraljeve ženidbe, Henrik je zahtijevao da se dekapitacija ne obavi na dan svetkovine sv. Ivana Krstitelja kako je sud bio odredio, nego prije toga. Kardinal John Fisher bio je smaknut 22. lipnja 1535. Krvnici su njegovo razgoličeno tijelo ostavili na stratištu sve do navečer kada su ga naboli na kolce i loga, bez ikakvih pogrebnih molitava, bacili u jamu. Njegova je glava bila nabodena na kolac i izložena na londonskome mostu, gdje je izazivala toliku pozornost da su vlasti odlučile da ju je ipak bolje baciti u rijeku...

Franjevački trećoredac na kraljevskom dvoru

Thomas More (1478. – 1535.) bio je engleski pravnik, filozof, pisac, državnik i poznati renesansni humanist. Godine 1516. objavio je *Utopiju*, roman o političkom sustavu jedne idealne i imaginarne otočke zemlje. Bio je dugogodišnji savjetnik kralja Henrika VIII. i lord kancelar od 1529. do 1532. Na Oxfordu je primio dvogodišnju izobrazbu iz latinskoga i grčkoga, nakon čega je studirao pravo da bi 1502. počeo raditi na sudu. Razmišljao je o redovnič-

Zatvaranje i čak rušenje samostana trajalo je od 1536. do 1539. i izazvalo brojne pobune katolika. Mnogi su to platili životom, među njima i 18 redovnika kartuzijanaca.

kome životu, dvije je godine živio u blizini kartuzijanskoga samostana pored Londona gdje je pratio duhovni ritam redovnika, no ipak se odlučio na laički život. U Parlament je ušao 1504., 1505. se oženio, ali je cijeloga života živio intenzivnim duhovnim životom kao franjevački trećoredac. Imao je četvero djece, a svojim je kćerima pružio jednaku izobrazbu kao i sinovima, što je u to vrijeme bilo vrlo neobično, ali je potaknulo i druge plemićke obitelji da učine isto. Kao tajnik i osobni savjetnik kralja Henrika VIII., Thomas More bio je vrlo utjecajan: primao je strane diplomate, pripremao službene dokumente i surađivao s lordom kancelarom, a 1529. i sam je preuzeo tu najvišu službu u kraljevini.

Stotine tisuća žrtava protestantske reformacije

Za Thomasa Morea protestantska je reformacija bila hereza, opasnost za jedinstvo Crkve i društvenu koheziju. Lutherov poziv na uništavanje Katoličke Crkve shvatio je kao ratno huškanje. U početku je pokušavao spriječiti da Lutherove knjige uđu u Englesku, dao je pratiti i špijunirati protestante, uhićivao one kod kojih su takve knjige bile pronađene. Protivio se novom engleskom prijevodu *Novoga zavjeta* popraćenu opaskama koje se protiv katoličkom nauku. U njegovo je vrijeme

zbog hereze šestero ljudi bilo spaljeno na lovači... U prethodnom stoljeću tridesetero je ljudi bilo spaljeno, a poslije njega, u desetljećima vjerskih ratova, tu su kaznu primjenjivali i katolici i protestanti.

Neki kritičari Thomasu Moreu predbacuju da je tim progonima i presudama izdao svoja humanistička uvjerenja, dok to drugi stavljaju na račun vremena u kome je živio: u Njemačkoj je, naime, od 1524. do 1525. revolucija progutala oko 100.000 ljudi, što se pripisuje Lutherovoj herezi koja je bila destabilizirala i zapalila cijelu zemlju. Među katolicima i anglikancima ni dandanas ne postoji suglasnost o tome koliko je ljudi stradalo u Britaniji, Irskoj i drugdje u anglikanskoj reformi koju je More neuspješno pokušao spriječiti...

Odbacivanje papinskoga autoriteta dovelo je do mržnje, nasilja, uništavanja, svada unutar kršćanskih zajednica, radikalnih promjena u načinu življenja vjere. Thomas Cromwell, lord kancelar koji je naslijedio Thomasa Morea, 1534. je, iz navodno duhovnih razloga, naredio vizitaciju svih samostana u Engleskoj i popisivanje njihove imovine. Potajna namjera bila je oduzimanje imovine da bi se napunila kraljevska riznica. Nakon što su vizitatori redovnike i redovnice optužili za nemoral i financijske zloporabe, kralj je naredio zatvaranje samostana i nacionalizaciju njihovih dobara. Ta je dobra podijelio i/ili prodao narodu i plemstvu da bi ih pridobio za svoje ciljeve. Zatvaranje i čak rušenje samostana trajalo je od 1536. do 1539. i izazvalo brojne pobune katolika. Mnogi su to platili životom, među njima i 18 redovnika kartuzijanaca.

Uz Papu ili uz kralja?

Kada je sukob između Pape i kralja bio na vrhuncu, Thomas More je i dalje tvrdio da Petrov nasljednik ima vlast nad engleskim kraljem. Iako se nije htio zakleti na poslušnost kralju kao vrhovnomu poglavaru Crkve, vjerovao je da ga štiti njegovo dugogodišnje prijateljstvo s Henrikom i da ne će imati težih posljedica ako se ne bude javno protivio. U dva je navrata molio kralja da ga iz zdravstvenih razloga oslobodi kancelarske službe. U drugom je pokušaju uspio. Bilo je to 1532.

Iako je Thomas More pismeno priznao Anne Boleyn kraljicom, a kralju poželio sreću i sretan brak, 1533. je odbio sudjelovati u krunicama Anne Boleyn, što je imalo teške posljedice: podignute su optužbe da je primao mito, no nije bilo nikakvih dokaza. Već 1534. bio je optužen za kovanje urote protiv kralja, no i iz te se zamke uspješno izvukao. U travnju 1534. morao se zakleti na vjernost Henrikovim potomcima iz veze s Anne Boleyn, no to je podrazumijevalo službeno priznanje toga braka i sukob s Papom pa tu zakletvu nije htio položiti, na što

je bio bačen u tamnicu zbog veleizdaje. Sud ga je u procesu koji je trajao 15 minuta osudio na smrt, nakon čega je More shvatio da šutnja nije ni od kakve koristi i da ipak mora govoriti: ustvrdio je da „nijedan laik ne može biti na čelu Crkve“. Kao i kardinal John Fisher bio je osuđen na vješanje i raščerečenje, no kralj je i u njegovu slučaju dopustio da mu odrube glavu. Presuda je bila izvršena 6. srpnja 1535. Na stratištu je More izrekao rečenicu koja je ušla u povijest: „Umirem kao kraljev, no prije svega kao Božji vjerman sluga.“

Reformacija proždire svoju vlastitu djecu

Koliko krvi i suza, koliko žrtava, kakve fatalne posljedice za Crkvu zbog sebičnosti i taštine jednog apsolutističkog vladara! Paradoksalno u cijeloj priči je to da je Anne Boleyn, zbog koje je Henrik VIII. englesku Crkvu odvojio od Rima, samo godinu dana poslije i sama završila na stratištu, a da kralju nije rodila toliko željena sina. I Thomas Cromwell, koji je tako žustro provodio reformaciju, završio je na stratištu 1540. Ne kaže se bez razloga da svaka revolucija proždire svoju vlastitu djecu. Poslije Katarine Aragonske i Anne Boleyn, Henrik VIII. imao je još četiri žene i na jedvite jade dobio jednoga sina, no taj je vrlo rano preminuo. Katolička je Crkva u Engleskoj bila zabranjena sve do 19. stoljeća.

Beatifikacija, kanonizacija, odjeci

Godine 1886. papa Leon XIII. proglasio je Johna Fishera, Thomasa Morea i još 52 engleska mučenika blaženima. Godine 1935. papa Pio XI. proglasio je Morea i Fishera svetima. Katolička ih Crkva slavi 22. lipnja, na dan smaknuća Johna Fishera. Godine 2000. papa Ivan Pavao II. proglasio je Thomasa Morea nebeskim zaštitnikom državnika i političara zato što je bio vjerman svojoj savjesti.

Pružena ruka Londona i Rima

Godine 1980., Anglikanska ih je Crkva rehabilitirala priznajući njihovo mučeništvo i slavi ih 6. srpnja, na dan smaknuća Thomasa Morea. U rujnu 2010. papa Benedikt XVI. bio je najsvečanije i najtoplije primljen u povijesnoj Westminsterskoj dvorani u kojoj je Parlament proglasio kralja vrhovnim poglavarom Crkve, u kojoj su kardinal John Fisher i sir Thomas More bili osuđeni na smrt.

Do raskola može doći brzo, naglo i iz pogriješnih razloga. Proces pomirenja je dug, mukotrpan i može trajati stoljećima. Zbog sve većeg udaljavanja od katoličke doktrine (ređenje žena i homoseksualaca), sve veći broj svećenika i laika napušta Anglikansku Crkvu i vraća se Katoličkoj. Jesu li razlike postale takve da nikada više ne ćemo moći ispovijedati istu vjeru?

Sv. Serafim Sarovski i cilj kršćanskoga života

Riječi ruskoga monaha Serafima Sarovskog upućene laiku Nikolaju Motovilovu od neizrecive su vrijednosti jer upućuju na ono najbitnije u kršćanskome životu.

Odabrani ulomci iz Razgovora s Motovilovim

Molitva, post, bdijenje i druge kršćanske vježbe su dobre, one nam pomažu doći do cilja, ali nisu cilj kršćanskoga života. Pravi cilj kršćanskoga života je steći Svetoga Duha Božjega. Sveti Serafim Sarovski rođen je 19. srpnja 1759. S devetnaest godina stupio je u sarovski manastir. Osam godina poslije obukao je monašku halju, a dvanaest godina poslije toga dobio dopuštenje da se povuče u šumu i tamo živi kao pustinjač u samoći, postu i molitvi da bi se što više približio Kristu. Svakoga bi tjedna pročitao cijeli *Novi zavjet*.

Kada je prešao šezdesetu, ljudi su počeli dolaziti i tražiti njegov savjet: seljaci iz susjedstva, vojnici, redovnici, putnici namjernici, prinčevi, svećenici, žene iz visokog društva, crkveni dostojanstvenici, trgovci... Dolazili su ga slušati, postavljati mu pitanja. Htjeli su ga vidjeti, no što su imali vidjeti? Sjedokosog pogrbljenog mršavog starčića plavih očiju i neizrecivo blistava osmijeha. Starčić je svakoga posjetitelja pozdravljao riječima: „Dobrodošla, radosti moja! Krist je uskrsnuo!“ Njegov način opfodenja i njegova mudrost ljude su ohrabivali i poticali. Imao je dar vidovitosti. Neke bi posjetitelje dočekao riječima: „Znam, znam...“ Davao bi im savjet i utjehu i prije nego što bi rekli zašto su došli. Imao je i dar iscjeljivanja. Preminuo je u noći s 1. na 2. siječnja 1833. Našli su ga u ranu zoru mrtva na koljenima pred ikonom Bogorodice. Serafim Sarovski bio je čovjek molitve i duboke duhovnosti, a često ga se naziva „pravoslavnim Arškim župnikom“.

Pravi je cilj kršćanskoga života steći Svetoga Duha Božjega

Motovilov kazuje: Bio je četvrtak, tmuran dan, na zemlji je ležao debeo snježni pokrivač, s neba su padale krupne, suhe pahulje. Bili smo u blizini njegove šumske kućice kada me otac Serafim posjeo na deblo koje je upravo bio posjekao, sjeo meni nasuprot i rekao: „Bog mi je objavio da si u djetinjstvu žarko

želio znati što je cilj kršćanskoga života i da si se stalno raspitivao kod raznih duhovnika.“ Ta me je misao doista pratila od moje dvanaeste godine i mnogim sam svećenicima postavljao isto pitanje, ali me njihovi odgovori nisu zadovoljili, no starac Serafim o tome nije znao ništa. „Nitko ti nije dao precizan odgovor. Govorili su ti: Idi u crkvu, moli se, drži se Božjih zapovijedi, čini dobro. To je cilj kršćanskoga života. Neki su se čak ljutili na tebe što postavljaš znatiželjna pitanja pa su ti govorili: Ne traži ono što te nadilazi. To nije bilo ispravno. Sada će ti jadni Serafim objasniti o čemu je zapravo riječ. Molitva, post, bdijenje i druge kršćanske vježbe su dobre, one nam pomažu doći do cilja, ali nisu cilj kršćanskoga života. Pravi cilj kršćanskoga života je steći Svetoga Duha Božjega.“

Što znači steći Duha Svetoga?

„Dobro znaš što je stjecanje u svjetovnom smislu. Životni je cilj svjetovnih ljudi steći ili zaraditi novac, čast, počasti i slično. Stjecanje Duha Svetoga događa se na sličan način. Božja Riječ, Isus Krist, naš život na zemlji usporuje se s tržnicom, a naš posao na zemlji s trgovanjem i kaže nam: *Trgujte dok ne dođem!* (Lk 19, 13) *Iskupljuje vrijeme jer dani su zli.* (Ef 5, 16) To znači da svoje vrijeme trebamo iskoristiti na najbolji mogući način da bismo kroz zemaljska dobra postigli ona nebeska. Zemaljska dobra su dobra djela koja činimo zbog Krista i ona nam donose milost Duha Svetoga. U usporedbi o mudrim i ludim djevicama ulje koje nedostaje je milost Presvetoga Duha Božjega. Lude su djevice bile pune vrlina, ali su u svom duhovnom neznanju mislile da se kršćanski život sastoji samo od činjenja dobrih djela. Mislile su da čine Božja djela, ali nisu razmišljale o tome stječu li pritom milost Duha Svetoga.

Sveti Antun Pustinjač kaže da mnogi ne znaju da na njih utječu tri volje: prva je savršena i spasonosna Božja volja, druga je naša ljudska volja koja ne mora biti destruktivna, ali nije ni spasonosna, a treća je đavolska vo-

lja koja je posve destruktivna. Treća, neprijateljska volja, čovjeka tjera da ne čini nikakva dobra djela, ili da ih čini iz taštine, ili da ih čini da bi bio krjepostan, a ne zbog Krista. Druga, naša vlastita volja, tjera nas činiti sve što odgovara našim nagonima ili da činimo dobro zbog dobra, a ne zbog milosti koja s njime dolazi. Prva, Božja spasonosna volja, je u tome da činimo dobro samo zato da bismo stekli Duha Svetoga – vječno, neiscrpno i neizrecivo blago. Stjecanje Duha Svetoga je ono ulje koje je nedostajalo ludim djevicama. Zovemo ih ludima jer su izgubile iz vida plod krjeposti – milost Duha Svetoga bez koje nitko ne može biti spašen. Lude su djevice otišle na tržnicu kupiti ulje, ali se nisu stigle vratiti na vrijeme i vrata su bila zatvorena. Tržnica je naš život. Vrata su ljudska smrt. Mudre i lude djevice kršćanske su duše. Ulje nisu dobra djela, nego milost Presvetoga Duha Božjega koja se stječe dobrim djelima. Bog nam je tako milostiv kada kaže: *Evo, na vratima stojim i kucam.* (Otk 3, 20) *Ja o nama ako nas nađe preopterećene svjetovnim brigama! Zato je rečeno: *Bdijte i molite da ne padnete u napast.* (Mk 14, 38) Bdijenje i molitva donose nam Božju milost.“*

O molitvi

„Svako dobro djelo učinjeno za Krista donosi nam milost Duha Svetoga, ali najviše milosti donosi nam molitva jer nam je uvijek pri ruci. Na primjer: želio bi ići u crkvu, ali nema crkve ili je služba Božja već završila; želio bi dati milostinju siromahu, ali oko tebe nema siromaha ili nemaš što dati; želio bi sačuvati

Pod izgovorom obrazovanja došli smo do takva mraka neznanja da nam se čini neshvatljivim ono što su naši stari tako jasno shvaćali.

nevinost, ali nemaš snage zbog svojega temperamenta ili zbog snažnih napadaja neprijatelja kojima se u svojoj slabosti ne možeš oduprijeti; želio bi učiniti neko drugo dobro djelo za Krista, ali nemaš snage ili ti se ne ukazuje prilika. S molitvom nije tako. Svatko uvijek može moliti, bio bogat ili siromašan, iz visokoga društva ili skromna podrijetla, jak ili slab, zdrav ili bolestan, pravedan ili grješan. U molitvi doista možemo razgovarati s našim milostivim Bogom i Spasiteljem. Treba ga zazivati sve dok Bog Duh Sveti ne siđe u nas sa svojom nebeskom milošću.

Kada nas on posjeti, moramo ga prestati zazivati. Zašto bismo ga zazivali da dođe, kada je u nama?! Objasniti ću to jednim primjerom. Zamisli da si me pozvao u goste i da sam ja došao, a ti me nastavljajući pozivati: Dođi, molim te, dođi! Ja bih tada pomislio: Što je njemu? Je li se raspametio? Tako je i s Gospodinom Duhom Svetim. Zato je rečeno: *Smirite se i znajte da sam ja Bog.* (Ps 46/45, 11) Mnogi tvrde da se to smiri-

vanje odnosi samo na svjetovne stvari, ali ja vam kažem da u molitvi ne treba biti mrtav samo za njih, nego kada nas posjeti naš Gospodin Duh Sveti, moramo biti mrtvi i za samu molitvu. U molitvi duša govori i razgovara, ali kada siđe Duh Sveti, moramo ostati u posvećenoj tišini da bismo jasno i glasno čuli riječi vječnoga života koje će nam on kazati. Traži se potpuna trijeznost duha i duše, kao i čistoća tijela, jer je naš Bog vatra koja proždire sve nečisto, i ništa se nečisto ne može s njime sjediniti.“

Što je s drugim dobrim djelima koja činimo za Krista da bismo stekli milost Duha Svetoga?

„Stekni milost Duha Svetoga dobrim djelima koja činiš za Krista. Skupljaj kapital preobilja Božje milosti, stavi ga u Božju vječnu banku koja će ti dati nematerijalne kamate i to ne četiri ili šest posto, nego sto

posto za jedan, pa i neizmerno više od toga. Ako ti bdijenje i molitva donose više Božje milosti – bdij i moli; ako ti post donosi više Božje milosti – posti; ako ti milostinja donosi više Božje milosti – dijeli milostinju. Svako dobro djelo učinjeno za Krista ocjenjuj na taj način. Iako Pavao kaže: *Molite bez prestanka!* (1 Sol 5, 17), Gospodin kaže: *Ne će u kraljevstvo nebesko ući svaki koji mi govori: *Gospodine, Gospodine!*, nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je na nebesima* (Mt 7, 21), što znači onaj koji Božje djelo čini s poštovanjem, jer *proklet bio tko nemarno obavlja poslove Jahvine.* (Jer 48, 10) A ovo je djelo Božje: *Vjerujte u Boga i u mene vjerujte.* (Iv 14, 1; 6; 29)

Ako ispravno shvatimo Kristovu i Pavlovu zapovijed, nije nam samo množiti dobra djela koja su tek sredstvo za dolazak do cilja, nego iz njih izvlačiti najveću korist, a to je stjecanje preobilja darova Duha Svetoga. Tako je to, sinko. Dijeli darove Duha Svetoga onima koji ih trebaju kao što upaljena svijeća pali druge svijeće, a da pritom ne gubi ništa od svojega

svjetla. Ako je tako sa zemaljskom vatrom, što reći o vatri milosti Presvetoga Duha Božjega? Zemaljska se dobra smanjuju kada ih dijelimo, dok se nebeska dobra Božje milosti množe što ih više dijelimo.“

Pod izgovorom obrazovanja upali smo u mrak neznanja

„U naše vrijeme, zbog gotovo sveopće hladnoće prema svetoj vjeri u Gospodina Isusa Krista i nebrizi za djelovanje njegove svete Providnosti u nama, kao i za sjedinjenje čovjeka i Boga, otišli smo tako daleko da smo malo napustili svoj kršćanski život. Udaljili smo se od jednostavnosti izvorne kršćanske spoznaje. Pod izgovorom obrazovanja došli smo do takva mraka neznanja da nam se čini neshvatljivim ono što su naši stari tako jasno shvaćali. Postali smo tako nemarni da pogriješno tumačimo mnoge riječi iz *Svetoga pisma* zato što ne tražimo milost Božju, nego joj u svojoj intelektualnoj oholosti ne dopuštamo da stanuje u našim dušama. Gospodin nas ne prosvjetljuje jer svoje svjetlo daje samo onim srcima koja gladuju i žedaju za Božjom pravednošću.“

Razlučivanje

„Sinko, moram ti objasniti i razliku između djelovanja Duha Svetoga koji djeluje mistično u srcima onih koji vjeruju u Isusa Krista i mračnih snaga grijeha koje nas napadaju zbog đavolskih poticaja. Božji Duh podsjeća nas na riječi Gospodina Isusa Krista, uvijek donosi radost i mir, dok đavolski duh laži uvijek donosi pobunu, tvrdoglavost, duhovnu i tjelesnu požudu, kao i oholost. Stekni unutarnji mir i mnoštva oko tebe bit će spašena.“

Svjetlost Duha Svetoga

„Milost Presvetoga Duha Božjega pokazuje se u neizrecivoj svjetlosti svima kojima Bog objavljuje svoje djelovanje. Reći ću ti nešto da bolje razumiješ što je Božja milost, kako je razumjeti i kako se njezino djelovanje očituje u onima koje je prosvjetlila. Sjeti se Mojsija nakon što je razgovarao s Bogom na gori Sinaju: sjajio je tako izvanrednim svjetlom da ga ljudi nisu mogli gledati. Morao je čak prekrivati lice kada se pojavljivao u javnosti. Sjeti se i preobraženja Gospodnjega na gori Taboru. Okružila ga je velika svjetlost, *zasja mu lice kao sunce, haljine mu postadoše bijele kao svjetlost* (Mt 17, 2), a učenici padose ničice. Kada su se u toj svjetlosti ukazali Mojsije i Ilija, zasjeni ih oblak da prekrije sjaj svjetlosti božanske milosti koja je zaslepljivala učenike. Milost Presvetoga Duha Božjega pokazuje se u neizrecivoj svjetlosti svima kojima Bog objavljuje svoje djelovanje.“

Obrađila i prevela Lidija Paris

U sljedećem broju: *Iskustvo Duha Svetoga*

Četvrti kralj

Svatko, ili gotovo svatko, čuo je za „kraljeve“ koji su se došli pokloniti Isusu koji se rodio u Betlehemu u Judeji u vrijeme kralja Heroda. Bili su to zapravo zvjezdoznanci, mudraci, znanstvenici, danas bismo rekli astronomi s Istoka koji su primijetili neku neobičnu pojavu na nebu koja im je potvrdila stara proročanstva o rođenju velikoga kralja. Htjeli su mu se doći pokloniti.

Autor anoniman

Pređaja govori o trojici i kaže da su se zvali Gašpar, Melkior i Baltazar, no čini se da su zapravo bila četvorica i da se četvrti zvao Salazar. U štalicu nije došao s ostalima, i sada ćemo vam ispričati zašto.

Salazar je živio u blizini Perzijskoga zaljeva. Dok je jedne večeri u svome ružičnjaku promatrao zvjezdano nebo, primijetio je blistavu zvijezdu o kojoj govore stare knjige, zvijezdu koja najavljuje dolazak velikoga kralja. Cijeloga se života nadao da će to doživjeti. Smjesta je uzeo svoje najveće blago – tri bijela bisera koje je čuvao da bi ih odnio tom novorođenom kralju – zataknuo ih za pojas, u ruke uzeo štap i krenuo putem koji je pokazivala zvijezda. Pokrivač za noćenje, hranu i sve druge potrepštine stavio je u kolica koja je vukao njegov vjeran pas Galio.

Putem je naišao na bogatu karavanu prućenu velikom svitom koja je krenula put Izraela. Vodila su je trojica imućnih zvjezdznaca koji su poput Salazara slijedili zvijezdu. Prva im je pomisao bila da novorođenoga kralja treba tražiti na kraljevskome dvoru pa su se dogovorili da će zajedno otići kralju Herodu i raspitati se za novorođenčce kome zvijezde najavljuju tako veliku budućnost. Radostan je to događaj, valja ga proslaviti zajedno! Putovali su uz rijeku Jordan, zatim uz Mrtvo more da bi se zatim počinjali uspinjati u Jeruzalem.

Biser za pastirčića

Jednoga jutra dok su kretali na put, Salazar začu kako iza neke stijene netko plače. Pogleda i ugleda nekog jadnog pastirčića, a pored njega beživotno tijelo psa.

– Zašto plačeš, mladiću?

– Moj je pas cijele noći branio ovce od zvijeri koje lutaju ovim krajem, a mene nije bilo!

– Što se dogodilo?

– Dok sam zajedno s drugima čuvao ovce, probudio nas je neki anđeo. Prestrašili smo se, ali nam je anđeo rekao: „Ne bojte se! Evo vam javljam veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenčce povijeno gdje leži u jaslama.“ Zatim smo vidjeli cijelo mnoštvo anđela koji su hvalili Boga i pjevali: „Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!“

– I onda?

– Pošli smo svi zajedno, ali sam se ja u mraku izgubio! Dijete nisam našao, stado mi se raštrkalo, pas mi je mrtav, što ću, jadan?

Dok je mladić ronio suze, Salazar je počeo razmišljati: Ako je istina što momak kaže, naime, da su se pojavili anđeli i najavili rođenje djeteta, onda je to sigurno ono novorođenčce koje se traži! Krenuo je javiti onoj trojici što je saznao, no oni su već bili otišli. Što sada? Nastavit će sam.

– Mladiću, možeš li mi reći gdje je to dijete?

– Krenite prema gradu, ne znam više kako se zove. Anđeli su spominjali grad Davidov. Ne mogu s vama, moram pokopati svoga psa i pronaći ovce...

– Ne plači, momče. Uzmi moga psa. Zove se Galio, dobar je kao kruh i pametan da mu

„Ne bojte se! Evo vam javljam veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenčce povijeno gdje leži u jaslama.“

nema ravna! Brzo uči, on će ti pomoći sabrati ovce. A evo ti i ovaj biser. Vrijedan je. Možeš ga dobro prodati i ako treba nadoknaditi vlasniku izgubljene ovce. Ja odoh u grad naći u novorođenčce.

Mladi je pastir zahvalio najljepšim riječima kojih se mogao sjetiti, prihvatio i psa i biser, obrisao suze i rasterećen pošao svojim putem. Salazar je pak krenuo u naznačenom smjeru. A što ako je krenuo krivim putem? A što ako mu je pastir nabajao sve i svašta samo da bi iz njega izvukao neku pomoć? Ma ne. Ne treba sumnjati. Kako bilo da bilo, sada je ionako izgubio karavanu i ne može ju ni u snu sustići jer više nema Galija pa mora sam vući svoja kolica.

Biser za siroticu

Dok je tako hodao, opazi neku ženu kako bere divlju travu i vadi korijenje.

– Što radiš, dobra ženo?

– Ne zovite me dobrom, dobro sam platila svoju dobrotu, izglednjela sam. Nemam što jesti, ni ja ni moja djeca! Rimljani prebrojavaju stanovništvo, gostionice su prepune, hrana je tako poskupjela da ni moja ni muževa nadnica nisu dovoljne! Tko si to još može priuštiti? Kako da nahranim svoju djecu?

– Dobra ženo, imam nešto hrane – neka vam! Uzmite i ovaj biser, kupite sve što vam treba!

– Dobri čovječe, zašto ste tako dobri prema meni? Podsjećate me na onaj mladi par koji sam srela jučer navečer. Tražili su prenoćište, nigdje ih nisu primili, odasvud su ih potjerali, a oni se uopće nisu ljutili. Obavijao ih je takav mir, nije bilo za vjerovati! Mlada je žena bila u visokoj trudnoći! Nadam se da su se mogli negdje skloniti preko noći. Ovdje ima nekoliko staja u kojima za ružna vremena noć pastiri sa stadima, možda su u jednoj od njih.

– Kako da ih nađem, kako da ih prepoznam?

– Ne znam, bio je mrak...

Mlada mu žena pokaže u kojem bi smjeru otprilike trebao ići, uze hranu i biser, zahvali i ode svojim putem. Salazar ostade sam sa svojim kolicima i pokrivačem i nejasnim uputama kamo bi trebalo poći. Jedno je bilo sigurno: noćas se u blizini doista rodilo dijete. Noćas su s neba sišli anđeli. Ta mu je pomisao davala snage za dalje.

Biser za starca

Bližila se noć, puhao je hladan vjetar. Salazar stade i pokri se svojim pokrivačem. Kako naći tu štalu? U tom trenutku ugleda nekoga starca kako se skvrčio pod stablom. Činilo se da mu je hladno, kašljao je sve u šesnaest. Salazar pomisli: Što sada? Da stanem ili da nas-

Salazar ispruži svoje prazne ruke prema djetetu... i shvati da ova mlada obitelj ne treba bogate darove jer ima sve... Dugo je ostao uz to milo djetetešce jer nije mogao skinuti pogleda s njega.

tavim? Priđe starcu i upita: – Što radiš ovdje vani? Trebao bi biti kod kuće na toplom, ubit će te taj kašalj!

– Nemam ni kuće ni kućišta. Jučer sam se bio sklonio u jednu štalu kad je došao neki mladi par. Žena je bila trudna, čak su joj počeli trudovi pa sam pokupio svoje stvari i ostavio ih na miru. Ne znam što bih sa sobom, tko će primiti čovjeka koji ovako kašlje? Nitko se ne želi zaraziti!

– Prijatelju dobra srca, pa ti ne znaš da se zahvaljujući tebi jedan mladi kralj rodio na toplom! Uzmi moj pokrivač, pođi sa mnom, naći ćemo liječnika.

Salazar posjedne starca na svoja kolica, pokrije ga svojim pokrivačem, povuče kolica i pođe u potragu za liječnikom. Kada ga je našao, ovaj nije htio liječiti sirotinju zabadava! Tako je Salazar iz pojasa izvadio i treći biser, najljepši od svih, i pružio ga liječniku da se pobrine za bolesnoga starca. I sav radostan ode dalje u potragu za novorođenim djetetom.

Najbogatiji kralj

Odjednom u daljini začuje neku milu glazbu i neku blagu svjetlost i pođe u tom smjeru. Ugleda štalu, a u štali mlade roditelje s novorođenim djetetom položenim u jaslama, među ovčice... i shvati da mu nema što dati jer je putem sve podijelio! Tri dragocjena bisera! Sve što mu je ostalo bila su kolica i prazne ruke. Priđe djetetu i majci koja se blistavo i blago smiješila i ponudi joj svoja kolica, da može zibati dijete... i ispruži svoje prazne ruke prema djetetu... i shvati da ova mlada obitelj ne treba bogate darove jer ima sve... Dugo je ostao uz to milo djetetešce jer nije mogao skinuti pogleda s njega.

Kada je konačno odlučio otići, bio je ispunjen nekim nepoznatim mirom, nekom blagom srećom koja mu je davala krila. Mislio je na pastirčića, na ženu i na starca kojima je poklonio sve svoje blago. Osjećao se kao najbogatiji bogataš. Salazar je bio sretan kao nikada u životu.

Talenti i duhovni darovi

Isus nam donosi prisposobu o talentima. Na prvi nas mah govor o talentima vodi zaključku da je riječ o nekim vještinama u kojima smo bolji ili spretniji od drugih. No, na kakve talente smjera Isus i na što misli?

fra Mario Knezović

U mnogočemu smo u opasnosti misliti da su talenti mogućnost materijaliziranja neke vještine ili posebnosti. Što su talenti, a što duhovni darovi? Postoje sličnosti i razlike između talenata i duhovnih darova. I jedne i druge podario nam je Bog. Učinkovitost i jednih i drugih povećava se njihovim korištenjem. I jedni i drugi trebaju se rabiti u korist drugih, a ne za sebične ciljeve. Prva poslanica Korinćanima (12, 7) kaže da smo duhovne darove dobili da se njima služimo u korist drugih, a ne u svoju korist. Budući da se dvije velike zapovijedi bave ljubavlju prema Bogu i prema drugima, iz toga slijedi da bismo svoje talente trebali koristiti u tu svrhu.

Neki se ljudi znaju hvaliti nečim što su učinili i misle da su to njihovi talenti. Hvale se da mogu pojesti više kilograma janjetine, da mogu popiti cijeli paket piva i opet se ne napiti, da mogu pojesti cijelu staklenku ljutih feferona, da mogu voziti zavezanih očiju... Ako to gledamo duhovnim očima i razborom, vidljivo je da se ljudi hvale nečim što im uopće ne ide u prilog. Takve bismo mogli podsjetiti na riječi sv. Pavla koji kaže: „Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem

Gospodina našega Isusa Krista.” (Gal 6,14)

Imati neki talent ne znači činiti neobične stvari da bi nas netko primijetio ili da bismo drugima poručili da smo bolji i nadmoćniji. Talenti su Božji darovi koje moramo koristiti u dobre svrhe i po njima ostavljati plodove na zemlji. Zloporabe talenata ima i zbog toga postoji zlo na svijetu.

Na talente ponajprije treba gledati kao na duhovne sposobnosti ili duhovne milosti. Sveti Pavao u svojim poslanicama Korinćanima, Rimljanima i Efežanima spominje ove duhovne talente ili krjeposti: proroštvo, služenje drugima (u općenitu smislu), poučavanje, poticanje, darežljivost, vodstvo i iskazivanje milosrđa, riječ mudrosti (sposobnost komuniciranja s duhovnom mudrošću), riječ spoznaje (sposobnost komuniciranja s praktičnim istinama), vjera (neobičajeno pouzdanje u Boga), čudotvorstvo, razlikovanje duhova, jezici (sposobnost služenja jezikom koji govornik nije učio) i tumačenje jezika.

Svaki čovjek ima neke talente i neke duhovne darove. Broj tih darova i talenata nije najbitniji. Različiti su dari, ali je isti Duh, piše sv. Pavao (usp. 1 Kor 12,4). Isus nije prigovorio slugama da imaju premalo talenata, nego je prigovorio onomu koji je dobio samo jedan, ali ga je zakopao. Talenti su Božje sjeme

za našu životnu njivu s koje trebamo donositi plodove. Ulagati svoje talente znači stalno biti otvoren Božjemu vodstvu kako bi ti talenti postajali sve brojniji i donosili stostruke plodove. Gorjeti kao svijeća načelo je po kojemu i talente moramo izložiti tami kako bi zasjalo svjetlo.

Stoga nije ispravno shvaćati talente kao sredstva zemaljskoga probitka. Pogubno je shvatiti talente kao već odrađen posao i dosegnut cilj. Propali su mnogi koji su bili talentirani po zemaljskim gledištima, a uspjeli su mnogi koji su imali malo talenata. Nije na odmet reći, osobito roditeljima, da ne promatraju svoju djecu kroz prizmu talentiranosti. Talentiranost ili nadarenost je tek potencijal za neko ostvarenje, a nikako samo sebi svrhom. Od roditelja mora biti daleko ideja ili pomisao da preko djece ostvaruju svoje planove i želje za uspjehom. Pomoći otkriti tuđe talente i angažirati se da ih drugi ostvare – to je najbolji put. Nije bitno koji talent imamo. Najbitnije je da svoj talent ostvarujemo, a ne da žudimo za onim što je drugima dano. „Kome je god mnogo dano, od njega će se mnogo iskati. Kome je mnogo povjereno, više će se od njega iskati.“ (Lk 12, 48)

Snimio Josip Vasilj - Frama Međugorje

Žetva je velika, ali radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju (Lk 10, 2)

Mlakost se jako rijetko spominje, valjda jer je svima tako lakše. Lakše je ne govoriti o nečemu zbog čega se osjećamo krivima, zbog čega nam je neugodno. Lakše je uvijek raditi onako kako smo navikli. Lakše je živjeti u neznanju i gurati dalje po svome.

Maria Vasilj

Najlakše je, pak, zažmiriti na svoje vlastite pogreške. No, to nije uvijek i ispravno. Mlakost od nas čini dosadne, bezlične ljude i katolike. Pretvaramo se u ljude od papira, nemamo dubinu. Površni smo i pred sebe stavljamo niske, ljudske ciljeve. Mlak čovjek uvjerava samoga sebe da je dobar čovjek. On, naime, ne krade, ne laže, nije nikoga uvrijedio, išao je nedjeljom u crkvu, davao milostinju. Ali nije problem u tome. Problem je što taj isti čovjek, ti i ja, nije znao dati, pokloniti sebe drugima, uskratio je sebe drugima, nije znao pohvaliti drugoga, uputiti lijepu riječ, nije nikoga razvedrio, nikome se nije nasmijeo, iako je mogao, nije češće išao u crkvu, nije osim milostinje velikodušno darovao i svoje vrijeme, škrto ga je čuvao za sebe.

Ograničili smo se na ono što smo obavezni učiniti i ne mičemo se s mrtve točke. Čuvamo se teških grijeha, a lake uvijek iznova ponavljamo bez želje da rastemo u svetosti.

Zaboravili smo Isusov poziv. Zaboravili smo da nas je sve pozvao da budemo apostoli, radnici. To je on sigurno mislio na svećenike i časne, kažemo sebi. Oni trebaju svjedočiti i živjeti u vjeri. Ionako ništa drugo ne rade. Mi smo prezaposleni, Isus to sigurno od nas ne očekuje. Molit ćemo mi za svećenike da budu dobri radnici u žetvi, ali mi stvarno ne stignemo još i to. Ali što može biti bitnije od toga?! Biti Kristov apostol, radnik u njegovoj žetvi! Pridobiti duše za Krista! To je, konačno, i naš cilj, Crkvinu poslanje.

Mi, ja i ti, pozvani smo naviještati i živjeti Isusa u svojoj svakodnevnici i zvati ga u sve što činimo, tražiti u svemu njegov blagoslov. Sve što činimo trebamo mu prikazati. On mora postati glavni i sastavni dio našega života. Moramo se s njime suobličiti kako bi ga ljudi mogli u nama prepoznati. I ne, ne moramo, a i ne možemo cijeli dan provesti u crkvi. Mi smo pozvani ići u svijet i živjeti svoju vjeru ondje gdje nas On postavi. Baš kako nas uči sv. José Maria Escriva: „Pogledaj, i ljudski gledajući, dobro je da ne dobiješ sve na gotovo, bez smetnji. Nešto, pa i mnogo, moraš učiniti ti. Inače, kako ćeš uspjeti postati svet?“

Svatko je od nas pozvan biti Kristov svjedok. Svi smo također pozvani biti sveti. Možda vam to dosad nitko nije rekao i možda zvuči nemoguće, ali je istina. Napokon, Crkva je sveta, katolička i apostolska, pa smo zato i mi samim time što smo katolici i apostoli potencijalni sveti. Krštenjem je u nas posađeno zrno svetosti iz kojega se sprema narasti predivno stablo. Zato bismo zanemarivanjem toga zrna zanemarili i svoju vjeru koju svake nedjelje na misi ispovijedamo. Mi zato ne bismo smjeli reći: „Ma nije svetost za mene“ niti „Ja nikada ne bih mogao biti svet, previše sam griješio“ ili nešto slično. Svi su sveti grijeshili, ali baš svi. Neki su čak prije obraćenja progonili kršćane, spaljivali crkve... Carinici i grješnici slijedili su Isusa i slušali ga dok su ga farizeji i pismoznanci progonili. U Isusovim očima nitko od nas nije izgubljen, sve do posljednjega trenutka. Sveti se ljudi ne radaju, svetim se čovjekom postaje. Isto tako nitko ne može o sebi reći: „E sad sam svet!“ Put svetosti traje cijeloga našega života, nikada ne prestaje. Može biti kraćih ili dužih zastoja, ali on se zatim nastavlja. I, ako nismo još ni krenuli, onda je sada najbolje vrijeme za to.

Gospa od Mira, Brazil

Marijansko svetište u Angueri (Bahia, Brazil) jedno je od najposjećenijih brazilskih svetišta. Nalazi se u dijelu pokrajine Bahia koji se zove Malhada Nova, 125 km od Salvadora Bahia, glavnoga grada pokrajine. U njega se slijevaju tisuće malih ljudi velike vjere, ali i znatiželjnika i onih koji su se od vjere udaljili. Događaju se čuda obraćenja.

fra Karlo Lovrić

Od 1987. Gospa se navodno ukazuje Pedru Regisu, sinu Jone i Amalije koji imaju četrnaestero djece i uživaju veliko povjerenje svoje zajednice. Ti jednostavni i simpatični ljudi razgovaraju sa svima koji dolaze, a nema dana da netko ne dođe. Žive od uzgoja graha. Život im se potpuno promijenio otako su počela ukazanja. Svakoga dana mole krunicu. Petkom poste o kruhu i vodi. Ono što imaju, stavljaju na raspolaganje svima.

Prije nego što su počela navodna ukazanja, Pedro je živio kao i svi mladići njegove dobi, osim što kaže da je sa 14 godina vidio Dijete Isusa. Sa sedamnaest je počeo poboljšavati: padao je u nesvijest, a onda opet dolazio k sebi bez ikakvih znakova bolesti. Vodili su ga liječnicima, no oni nisu našli ništa neobično, nisu mogli donijeti nikakvu dijagnozu. Obavio je mnoge neurološke i kardiološke pretrage, ali su mu liječnici uvijek govorili da je sve u granicama normale. Bilo je to vrijeme velike nevolje za njegove roditelje i cijelu obitelj.

Dana 29. rujna 1987., na blagdan Svetih arkanđela, tri mjeseca nakon 18. rođendana, Pedro Regis vraćao se iz učiteljske škole koju je pohađao u gradu Bonfim de Feira blizu Anguere. Nakon izlaska iz autobusa nije se osjećao dobro. Njegov prijatelj Celestino Silva Santa Cruz požurio je potražiti pomoć. Pedro se onesvijestio i pao na mramrinjak. Tada se pojavila neka mlada žena odjevena u bijelo, nalik na redovnicu s bi-

jelim velom. Približila mu se i rekla: „Ja ću ti pomoći. Očistit ću te od mrava.“ Podigla ga je uzevši ga za ruke i, prema njegovu kazivanju, odvela ga do ulaza u dvoranu male škole koja se nalazi oko 300 metara od njegove kuće. Pedro se ne sjeća što se dalje dogodilo. Bio je bez svijesti oko dva sata i u takvu su ga stanju našli članovi njegove obitelji. Kada je došao k sebi, pitao je za mladu ženu koja mu je pomogla. Mislio je da ga je podigla jedna časna sestra, kći jedne susjede. Oni nisu razumjeli o čemu on govori, a on nije shvaćao što se dogodilo. Svima je to bilo vrlo neobično. Neki su mislili da je pao u delirij. Pedrovo je tijelo bilo prekriveno mravima, ali nije zadobio nijedan mravlji ugriz.

„To je sigurno bila Gospa!“

Dana 1. listopada 1987., dok je Pedro u svojoj sobi razgovarao sa svojim sestrama, pao je u nesvijest. Kad je došao k sebi, vidio je djevojku koja mu je nekoliko dana prije pomogla. Predstavio ju je svojim sestrama koje ju nisu vidjele, no ona je zatražila da one izađu iz sobe. Zbunjene su se sestre povukle, ali su ostale gledati kroz otvor na vratima. Pedro je s nekim razgovarao. Gledao je u jednu točku u sobi, a glas mu se nije čuo. Gospa mu je govorila, dala mu poruku i zamolila ga da nikome ništa ne kazuje dok ga ona za to ne ovlasti. Zamolila ga je da svakodnevno s obitelji moli krunicu i da potraži svećenika. Povjerila mu je jednu tajnu. Kada je otišla, Pedro je pozvao svoje iznenađene sestre i ispričao im da je tu bila djevojka obučena kao časna sestra. Jedna je

od sestara rekla: „To je sigurno bila Gospa!“ Pedro je kazao da je obećala vratiti se. Pitao se je li to samo njegova mašta ili bi to moglo biti ukazanje.

Pedro je potražio vlč. Hermenegilda koga je poznao samo preko misnoga slavlja na radiju. Trebao mu je predati tajnu koju mu je Gospa povjerila. Kad mu je ispričao što mu se dogodilo i otkrio tajnu koja mu je povjerenica, svećenik je razmislio i mirno odgovorio: „Sinko, ja ću ti pomoći.“

Dana 3. listopada 1987., u mjesecu posvećenu Gospi od Krunice, obitelj je zajednički molila krunicu kad je Pedro začuo ženski glas koji ga zove da izađe iz kuće. Upitao je jednu od svojih sestara da ode provjeriti. Kada se sestra vratila, rekla je da vani nema nikoga. On je i drugi puta čuo isti glas. Još je jedna od njegovih sestara otišla van kako bi provjerila i nije našla nikoga. I treći je put čuo isti glas i konačno otišao osobno provjeriti tko ga to zove. Na padini pedesetak metara od kuće ugledao je intenzivnu svjetlost i gonjen nekom snagom požurio prema njoj. Obitelj je bila zbunjena. Poznajući njegovo zdravstveno stanje, pokušali su ga zadržati da mu se u mraku što ne dogodi, no i njegova je sestra Valdeci vidjela svjetlo pa je cijela obitelj pošla za njim. Kada su stigli na lice mjesta, Pedro se zaustavio pred svjetlom, pao na koljena i usmjerio pogled prema nebu. Vidio je, obavijenu u svjetlo, kao u sunce obučenu, onu istu djevojku koju je bio vidio već dva puta.

Rekla mu je neka ispriča drugima što mu se dogodilo, da će ozdraviti i da je njego-

vo ozdravljenje znak ukazanja. Još mu je rekla: „Ne boj se, ja sam Majka Isusova i ovdje sam jer te trebam kako bi pomogao mojoj jednoj djeci kojoj je potrebna moja pomoć.“ Onda je smiješeći se iščezla. Pedro se nije bojao, ali da bi bio siguran da nije sišao s uma, uvijek je tražio pomoć o. Hermenegilda. Od tada pa nadalje ukazanja su se odvijala na toj padini gdje je vizija tražila da se postavi križ. Od Pedra je zatražila da se svake subote vrati na isto mjesto.

U subotu 10. listopada 1987. dala mu je poruku i zatražila da zapiše: „Ja sam Kraljica Mira i želim da sva moja djeca budu na mojoj strani u borbi protiv velikoga zla koje bi moglo doći na svijet. Da se ne bi ovo zlo dogodilo, treba moliti i imati vjeru. Moja djeca, želim obraćenje svih ljudi i to što je prije moguće. Svijet je u velikoj opasnosti, a da biste se oslobodili te opasnosti, trebete moliti, obratiti se i vjerovati u riječ Stvoriteljevu. U molitvi ćete naći mir za svijet. Moja djeca, mnogi od vas idu u crkvu, ali ne idu čista srca ili odlaze bez vjere. Mnogi idu u crkvu praveći se da su katolici. To je velika griješka i vi morate slijediti samo jedan put. Istina, postoje neki koji nisu naučili oprostiti, ali morate oprostiti svom susjedu. Neprijateljstvo je djelo sotone, a on je sretan kad može odvojiti brata od brata. Zato goruća srca od vas tražim: obratite se, molite i naučite oprostiti svojim bližnjima.“ Tako su počela ukazanja Gospe od Mira.

Poruke sadrže ohrabrenja i savjete koje nalazimo u svim porukama u različitim krajevima svijeta. To su poruke koje pozivaju na obraćenje i potiču kršćane da ostanu vjerni Crkvi i redovito primaju sakramente. **U početku su ukazanja bila samo subotom, poslije i utorkom, ali uvijek na Gospine blagdane i spomendane.** U porukama se traži hitno obraćenje.

Pedrove nevolje

Dana 14. rujna 1989., vraćajući se kući iz škole, Pedro je sišao iz autobusa i vidio da mu se približavaju dva sumnjiva čovjeka. Pitali su ga je li on onaj Pedro koji vidi Blaženu Djevicu Mariju. Nakon što je potvrdno odgovorio, prema njemu su uperili vatreno oružje i rekli: „Da vidimo što će učiniti za tebe!“ Nisu ga pogodili. Pedro se sjetio da ga je Gospa bila upozorila da ga neki planiraju ubiti, ali neka se ne boji jer će biti zaštićen. Ne zna se točno motiv ovog pokušaja ubojstva.

Obljetnica

U proslavi 23. obljetnice sudjelovali su vjernici iz cijeloga Brazila i iz mnogih drugih zemalja. Na desetine svećenika i na tisuće vjernika molili su čitav dan pod

„Mislim da je najvažnija stvar biti razborit i ne dopustiti da se to pretvori u fanatizam. S puno poštovanja ljubimo Gospu, koja je Majka Isusova, Majka Crkve i Majka naša, te ne trebamo ni čuda ni ukazanja da bismo vjerovali u nju. I u Fatimi i u Lurdu bilo je puno protivljenja, ali je istina prevladala i danas se oba mjesta smatraju velikim žarištima vjere“, kaže mons. Silverio Albuquerque, mjesni ordinarij.

suncem koje je grijalo na 33° C. U svom nagovoru koji je trajao više od tričetvrt sata, Pedro Regis je rekao: „Djevice Marija, noseći Isusa, pohodila je Elizabetu i Elizabetu se napunila Duha Svetoga. Danas dolazi pohoditi nas, dolazi nam donijeti Isusa da i mi primimo snagu Duha Svetoga... Jedno je sigurno: Gospa je među nama. Njene nam poruke pokazuju put ka spasenju te imamo potrebu otvoriti svoja srca i prihvatiti volju Božju. Sve nam to daje sigurnost da će Gospa nastaviti pohađati svoju djecu kojoj nedostaje vjera i molitva.“

Ove 23 godine postojanja svetišta u Angueri pokazuju da Bog, preko Blažene Djevice, nastoji pružiti još prilika svojoj djeci koja su se odvratile od evanđelja, vjere i kršćanstva. Poruke pokazuju put obraćenja kao korak u smjeru spasenja. Iskustvo Anguere promijenilo je živote milijuna ljudi.

Kako izgleda jedno ukazanje

Ukazanja su postala rutinska. Oko 20.30 h Pedro govori nazočnima o počecima ukazanja, o društvenim ili vjerskim temama u svjetlu crkvenoga nauka i s njima moli krunicu. Kada završi *Salve Regina*, on pada na koljena, uvijek s krunicom u ruci, i gleda prema gore.

Gospa mu se ukazuje kao dvadesetogodišnja djevojka crne kose i nebesko plavih

očiju. Boju njezine kože on ne zna opisati, ali tvrdi da nikada nije vidio nešto slično na zemlji. Izvanredne je ljepote, ugodna glasa, nježna u svakoj gesti, ponizna i puna ljubavi u govoru. Uvijek je obučena u bijelo, ponekad s plavim skutom, uvijek bosonoga i lebdi oko 30 cm iznad zemlje naspram križu gdje vjernici ostavljaju cvijeće. Obavijena je jakim svjetlom, gleda sve nazočne, nekada upire pogled na neke osobe, gestikulira ugodno i govori savršenim portugalskim jezikom. Uvijek ima sklopljene ruke. Pedro odmah zapiše poruke. Kaže da u vrijeme ukazanja niti što vidi niti što osjeća, ni vrućinu ni hladnoću. Gospa blagoslivlja sve prisutne kao i sve predmete (krunice, vodu, svijeće, medaljice, slike) koji su smješteni u podnožju križa. Odmah nakon ukazanja Pedro ustaje i čita poruku svima.

Prvi Pedrov duhovnik bio je njegov župnik o. Gerard Laflamme koji se u međuvremenu vratio u Kanadu odakle prati događanja. Danas je Pedrov duhovnik o. Hermenegildo koji je poruke i Pedrovo pismo odnio papi u Vatikan.

Izjava mjesnoga biskupa

Mons. Silverio Albuquerque, ordinarij nadbiskupije Feira de Santana, primio je Pedra na razgovor. Uspostavio je povjerenstvo koje ispituje ovaj slučaj. Crkva je i ovdje razborita, kao što je bila s Lurdom, Fatimom i drugim mjestima.

Mons. Silverio Albuquerque o ovom slučaju kaže: „O ukazanjima koja se već nekoliko godina događaju u Angueri moram reći svoj stav, naime, da molimo za mudrost i da čekamo i iz daleka promatramo stvari koje se događaju. Ja nisam bio prisutan na navodnim ukazanjima, ali vrlo dobro poznajem tu obitelj i razgovarao sam sa svim njezinim članovima, uključujući i Pedra koji izjavljuje da je vidjelac. Ako je to istina, mislim da će se događanja nastaviti. Ako ne, to će nestati. Mislim da je najvažnija stvar biti razborit i ne dopustiti da se to pretvori u fanatizam. S puno poštovanja ljubimo Gospu, koja je Majka Isusova, Majka Crkve i Majka naša, te ne trebamo ni čuda ni ukazanja da bismo vjerovali u nju. I u Fatimi i u Lurdu bilo je puno protivljenja, ali je istina prevladala i danas se oba mjesta smatraju velikim žarištima vjere. Postoje mnoga čuda, ja ne bih rekao samo fizička čuda, nego čuda obraćenja, pa i obraćenja liječnika koji nisu vjerovali. Ja sam već zaključio da je s pastoralnoga gledišta okupljanje u Angueri vrijedno jer ima dobre učinke. Vjerujem da su se mnogi obratili.“

▶ **Nastavak s 11. str.**

se često nameće problematika da vjera i znanost ne mogu zajedno. Vjera s tim nema nikakvih poteškoća. Dapače. Što više pitanja postavimo naša je vjera stabilnija. Mi u Crkvi možemo slobodno reći: Ako ti je do istine, traži istinu! Ne moraš tražiti Boga, traži istinu sa svom strašću koja postoji u tebi. I mi smo uvjereni: u trenutku kada tražitelj nađe istinu, naći će Boga! To stoji duboko u ljudskoj duši: naš Bog nije obmana i nije laž. Istina i Bog nisu dvije različite stvari. Zato Isus s pravom kaže: Ja sam istina.

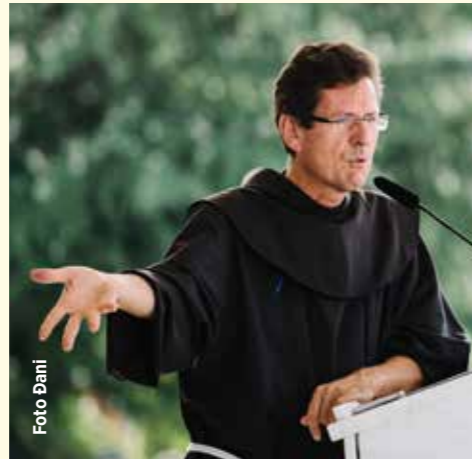

Foto Bani

Vjera i znanost

Kako stoje stvari u suvremenu odnosu između znanosti i vjere? Znanost nam je iznimno potrebna i važna. Čudesno je što sve ljudi mogu napraviti zato što znaju i imaju tehničko umijeće. Nama je, međutim, potrebna i vjera, kao što su nam potrebne lijeva i desna strana mozga. Znanost pojašnjava svijet, ali vjera pokazuje koji je smisao moga života, koji je smisao stvorenoga. Znanost analizira, ona sve što uzme u ruku mora rastvoriti na jednostavne činjenice, na jednostavne dijelove. Što jednostavnije i elementarnije to bolje. Vjera, međutim, povezuje. U jedno. U molitvu. U pjesmu. Znanost nam kaže što jest, a vjera nam otvara oči za ono što može biti, što bi trebalo biti. Znanost opisuje svijet, a vjera poziva, hrabri, doziva. Znanost vidi objekte, stvari, sile, a vjera traži da otkrijem drugoga kao subjekt, kao čovjeka sa svojom pričom. Vjera vidi sklad u svijetu, a znanost traži red, porijeklo. Znanost svladava naše neznanje. Vjera razrješuje našu samoću, osamljenost, dovodi nas u zajedništvo. Potrebno nam je znati kako bismo razumjeli prirodu, kozmos, svijet u kojem živimo, ali nam je potrebno imati smisao da bismo se uopće mogli snaći u onome što je ljudsko, u kulturi, u našoj povijesti. Mi ljudi imamo potrebu i za znanjem i za smislom. Moramo razumjeti i sebe i svoju ulogu u svijetu, i zašto sam tu i što se sa mnom događa. Osjećamo glad, žed, strast, žudnju – možemo prosuđivati sve što se događa s nama i smjestiti u obzor smisla, u odnos. Ta naša potreba da razumijemo nije izdvojena iz svijeta u kojem tražimo odnos s Bogom. Sam Isus pristaje na to da sva naša potreba za razumijevanjem uđe u odnos s njime.

Iz ovog jednostavnog susreta Nikodema i Isusa jedne noći, mi za sebe otkrivamo da su nam urođeni i žudnja i pravo postavljati svoja pitanja i tražiti odgovore na sve što nas muči ili fascinira. To je jedna strana priče. To su muke s kojima se susrećemo u svome životu i koje nosimo jedan dio života, nekada duže, a nekada kraće.

Svi hoćemo razumjeti svijet u kome živimo i nakane ljudi s kojima dijelimo isti svijet. Ne želimo da nas drugi lažu. Hoćemo istinu o sebi i o svijetu. Imamo potrebu razumjeti stvari koje nam nisu jasne, otkriti o čemu je riječ kada osjećamo da nam se nešto skriva ili jednostavno želimo razumjeti ono što ne razumijemo.

Osjećaji

Drugo područje, drugi dio muke s kojom imamo pravo doći Isusu naši su osjećaji. To je jedan od najvažnijih dijelova našega ljudskog života. Svoje osjećaje živimo s drugim ljudima. Oni nas pokreću. Imamo široku lepezu osjećaja, od tuge do radosti s mnoštvom različitih nijansi, s njihovim pomiješanošću unutra i s potrebom da ih razumijemo. Važno je uočiti da su naši osjećaji važni, da ih ne moramo potisnuti, zabraniti, isključiti. Naprotiv: čini se da je to najbolji način da upoznamo sami sebe. Mi smo, možda čak i vi mladi, odgajani u svijetu u kojem su nam sugerirali da su razum i emocije dvije odvojene stvari, da razum nema ništa s emocijama, da su emocije iracionalne, da je riječ o strastima koje treba obuzdati, a da razum ima drukčiji pogled na svijet. Drugim riječima, dali bismo prednost razumu, a ne osjećajima. Čini se da smo previše razdijelili ta dva važna di-

jela ljudskoga života. Osjećaji nam kažu kako nam je i osjećaji se daju razumjeti. Možemo razumjeti kako nam je, a uvijek nam nekako jest. Ako znam kako mi je sada, onda znam kako sebe razumijem u ovome trenutku. Ako sada sjedim i kažem da mi je dosadno, mogu zaključiti da se u ovome trenutku razumijem kao čovjeka kojemu je dosadno. Ja tako sebe razumijem. Dosada nije samo emocija. Ona je moje razumijevanje samoga sebe. Imamo silnu potrebu doći do jasnoće o svojim emocijama. One nam govore gdje su nam bolne točke, a mogu nas uputiti i gdje da tražimo olakšanje ili izlaz.

Praštanje

Uzmimo jedan primjer. Naše jake emocije najčešće su vezane uz povrede koje doživimo. Često je riječ o najbližim odnosima s ljudima koji su nam značajni, važni, s kojima dijelimo najvažnije dijelove svoga života. Jednom je Isusov učenik Petar imao veliku poteškoću vezanu uz emocije. Ona je i naša poteškoća. Došao je Isusu i rekao: Čuj, hajde, razumijem da trebam oprostiti kad me netko uvrijedi. Razumijem da mogu oprostiti i više puta, ali, molim te, reci mi gdje je granica! Kad s tim treba prestati? Kad treba zaključiti priču i reći: S tim više nemam nikakve veze!? (Usp. Mt 18, 21) Isus mu kaže: Zamisli što bi bilo da doista tako napraviš i kažeš: Sad u ovome trenutku prekidam odnos! Više nema opraštanja!

Isus mu tada priča neobičnu priču o čovjeku koji je imao dugove koje nije mogao vratiti pa je molio onoga kome je bio dužan da mu oprost i doživio je opraštenje, a onda je sam izišao i naišao na nekog prijatelja koji je njemu bio dužan puno manju svotu novca, ali ga nije pustio na miru. (Usp. Mt 18, 23-35) U toj jednostavnoj priči Isus kaže Petru sljedeće: Kad bi ti donio odluku i rekao da više ne ćeš izlaziti na kraj s povredama koje ti netko nanosi, ti bi samoga sebe uveo u zatvor povreda. Ti bi samoga sebe zavezao. Ti bi samoga sebe bacio u muku iz koje nema izlaza. Isus nam ovdje sugerira da će nas emocije zarobiti ako ih ne uvedemo u svoj cjelokupan život i odnos s Bogom. Mi primjećujemo ljude koji su zarobljeni nekom emocijom, jednim iskustvom, jednom traumom iz koje ne znaju izaći. S kim god da govore, govore samo i jedino iz tog negativnog i lošeg životnog iskustva od kojeg se ne mogu odvojiti. Čini mi se da je to jedna od muka za koje Isus kaže: Dođite k meni s njome. Dođite vi izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti! (Usp. Mt 11, 28). U susretu s njim možemo se razriješiti te muke. U susretu s njim možemo izaći iz zatvora negativnih osjećaja.

(Nastavlja se)

Tjedni molitveni program– zimski raspored
(od 1. rujna do 31. svibnja)**PONEDJELJAK I SRIJEDA**

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u *Glasniku mira*, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje. Suradujte u *Glasniku mira*. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327

E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Propustili ste neke brojeve *Glasnika mira*?
Možete ih naći u pdf-formatu na službenoj internetskoj stranici Informativnog centra MIR Međugorje na adresi
<http://www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira>

Preporučite drugima
Glasnik mira.Darujte im godišnju pretplatu.
Pretplatite se na *Glasnik mira*.

Služba pretplate:

Tel.: 00 387 36 653 342

E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

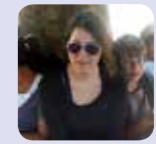

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel: ++387 36/653 547 uredništvo
++387 36/651 100 glavni tehničar
++387 36/653 548 marketing
Faks: ++387 36/653 552

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

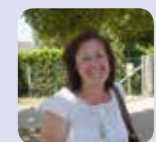
Pribilježila Kristina Krstičević**Matea, Gabela, Hercegovina**

Došlo nas je desetak, pješke. Trebalo nam je šest sati sa stankama. Prijatelji smo, znamo se iz sela i s folklo-

ra. Zapravo nisam planirala doći, ali eto, oni su me nagovorili. Drago mi je što sam došla. Svi imamo neki osoban razlog zašto dođemo, zašto se molimo. Lijepo je gledati vjernike kako se mole i kako vjeruju da će im se ispuniti molitve. Ja bih najviše željela da moja obitelj bude zdrava i da svi oko mene budu sretni i zdravi. Znam da to sve nije moguće, ali neka bude bar djelomično. Zbog svih ovih trgovina u Međugorju se osjećam pomalo kao turist, kao da sam na moru, a došla sam zbog crkve i molitve. Mojim vršnjacima uopće nije stalo. Ne znam kako oni razmišljaju, ali ne idu često u crkvu i radije će ostati u krevetu. Mi smo mladi lijeni.

Drago Ćuk, rodom iz Kočerina, 25 godina živi i radi u Švicarskoj

U Međugorje dolazim svake godine. Gospa mi je prije pet godina pomogla da se ostavim pušenja, a pušio sam najmanje tri kutije dnevno. Molim za svoje četvero djece, hvala Bogu svi su na dobru putu. Upravo sam se vratio s Brda ukazanja, popeo sam se bos, sad idemo na grob pokojnoga Barbarića. Malo ćemo se odmoriti pa ako nam se poslije bude dalo, popet ćemo se na Križevac. Čitam Marijine poruke i uvjeren sam da su one istina.

Ana, Hrvatica iz Australije

Dolazim iz Australije gdje živim već 40 godina, ali sam rođena ovdje. Ovo mi je treći posjet Međugorju. Prvo što sam primijetila je snažna duhovnost, mir, svetost i nevjerojatno pobožni ljudi. Bila sam dva puta na Brdu ukazanja. Trebalo mi je dva sata da se popnem jer imam bolesnu kralježnicu i pete, ali sam uspjela i to je bilo nevjerojatno iskustvo. Dva sam puta dovela i cijelu svoju obitelj, a moj je mladi sin bio sa mnom sva tri puta. Molim za mir i obraćenje u našoj obitelji, u našoj zajednici i na cijelome svijetu. Molite, molite, molite Boga da nam sačuva vjeru i da ostanemo bliski s Gospom jer ona je naša Majka, ona se brine za nas i nikad nas ne će napustiti.

An illustration depicting a scene from the Nativity. In the foreground, a shepherd in a white cloak and red tights, holding a staff, and a woman in a yellow cloak and red headscarf stand on a green field, looking up at the sky. A flock of white sheep is gathered around them. In the background, there are rolling green hills and a small tree. In the sky, three angels with colorful wings (red, green, and purple) are flying, one pointing towards the ground. The overall style is soft and painterly.

*Slava Bogu
na visinama,
a na zemlji mir
ljudima,
miljenicima
njegovim!*

Čestit Božić!

